UFO

TEMAHEFTE 2

1994 - 13. ÅRGANG

NORSKE NÆRKONTAKTER AV 3. GRAD

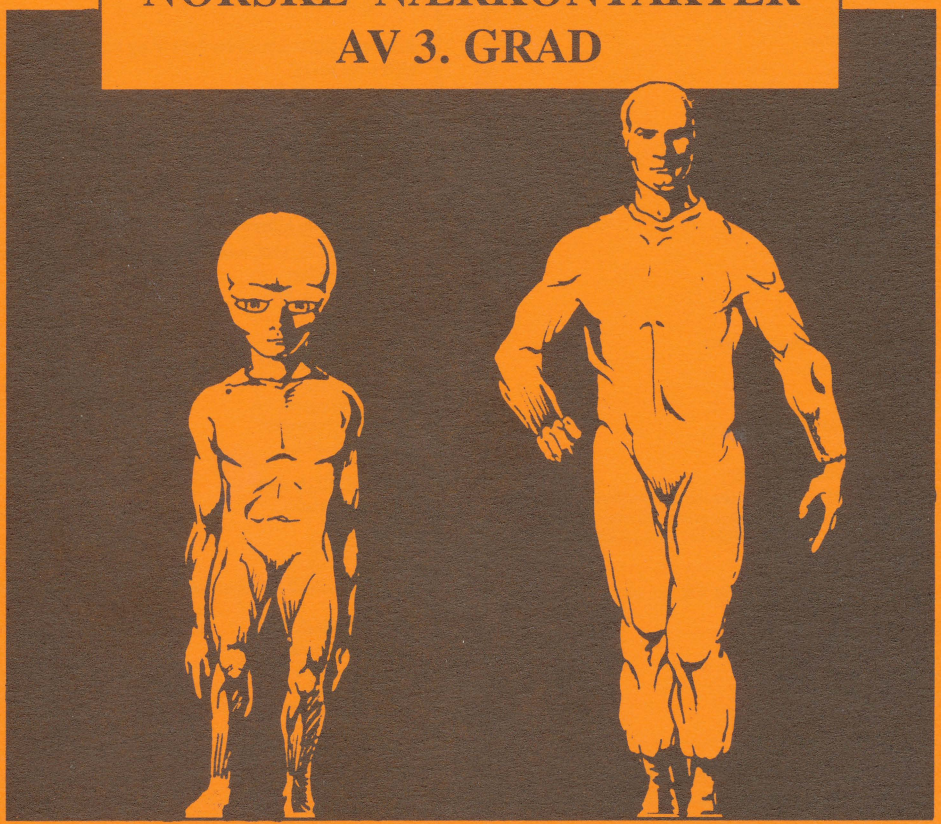

ABONNEMENT KR. 80,- - LØSSALG KR. 35,- PR. NR.

TIDSSKRIFTET UFO NR. 2 1994 - 13. ÅRGANG

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende organisasjon

ISSN 0800-1758

Utgivelse
Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til medlemmene og offentligheten.

Redaksjon
Ansvarlig redaktør:
Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59

Redaksjonsråd:
Komitéen - se under daglig ledelse

Innlevering av stoff:
Per Ottesen
Byrevegen 95
2640 Vinstra
Tlf.: 61 29 07 52

Redaktør UFO-Norway News
Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59

Abonnement/medlemskap
Tidsskriftet UFO utkommer med 3 numre i året, inklusiv et temahefte. Abonnement gir medlemskap i foreningen og koster for 1994 kr. 80,-. Beløpet betales enklest over postgiro.

Postgirokontonummer: 0809 3 07 08 10

Abonnementsadresse:
UFO-NORGE
Postboks 1155
5001 Bergen

Copyright UFO-NORGE 1994
Innholdet i **UFO** kan gjengis med inntil 50 ord fra hver artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff kun etter skriftlig avtale med UFO-NORGE.

De i **UFO** offentliggjorte artikler fremstår som bidrag til kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og utforskningen av dette, uten at organisasjonen UFO-NORGE eller bladets redaksjon er ansvarlige for, eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger.

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse:
Ole Jonny Brænne
Mentz D. Kaarbø
Per Ottesen
Odd-Gunnar Røed
Erling Strand

Informasjons- kontaktadresse og rapportsentral:
UFO-NORGE
v/Odd-Gunnar Røed
Rygg
4448 Gyland
Tlf.: 38 37 68 30 m. automatisk tlf. svarer
Fax: 38 37 68 31
Mobiltlf.: 94 18 18 00

Avdelinger og ledere:

UFO-NORGE Øst, samt UFO-NORGEs bibliotek
Ole Jonny Brænne
Ullevålsveien 39
0171 Oslo
Tlf.: 22 56 73 93

UFO-NORGE Øst - representant:
Tore Mostue
E. Sandbergsvei 7A
2600 Lillehammer
Tlf.: 61 25 29 83

UFO-NORGE Sør
Torfrid Urdal
Rygg
4448 Gyland
Tlf.: 38 37 68 30
Fax- og mob.tlf.nr. som for UFO-NORGEs infoadr.

UFO-NORGE Vest
Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 55 28 01 26

UFO-NORGE Midt
Geir Steen
Postboks 74
7350 Buvika
Tlf.: 72 86 59 33

UFO-NORGE Nord - representant:
Reiel Pedersen
Rubbedalen 8
9990 Båtsfjord
Tlf.: 78 98 35 57

Trykk:
UFO-NORGE, avd. Vest.

NORSKE NÆRKONTAKTER AV 3. GRAD

Av Odd-Gunnar Røed.

Selv om Norge, på verdensbasis, har en hyppighet med hensyn til UFO-observasjoner som plasserer oss i fremste rekke, så har vi stort sett opp gjennom årene måttet lese oss til de mest fantastiske historiene fra utlandet.

Ikke helt uventet kommer brorparten av disse fra USA, men en god del stammer også fra Sør-Amerika og Sør-Europa. En del har også lekket ut fra det gamle Sovjetunionen opp gjennom årene, men det har liksom ikke vært like lett å stole på disse kildene, som på de vestlige, akkurat som om vestlige kilder skulle være særlig mer seriøse på dette området.

Vi skal i dette heftet hovedsakelig omtale norske nærkontakter av 3.grad, men også gå litt inn på de forskjellige teoriene som ofte trekkes fram som forklaringsmodeller på de mest spennende sakene.

Vi skal ikke gå inn for å forklare ihjel disse, UFO-NORGEs policy går jo som kjent ut på å være åpen for de forskjellige hypoteser og etter hvert svar som UFO-gåten snart må gi fra seg. Vi ser det derimot lite hensiktsmessig å støtte teorier som pr. idag ikke kan framlegge fnugg av bevis, da dette ikke vil bringe UFO-saken noe nærmere én eller flere løsninger.

Nettopp ved ikke å avfeie, eller som sagt, støtte disse teoriene, vil vi stadig være i stand til å se i flere retninger uten skylapper, etter svar der det dukker opp analysérbare "beviser" i marken.

Kommentarer vil følge hver sak, slik at vi ikke stirrer oss blinde på kun på en mulighet til forklaring. Det kan være lurt å skjele litt til de forskjellige teoriene for å være oppmerksomme på deres eksistens og innhold. Vi er også alle underlagt menneskets form for logikk og legger vekt på vitenskapelige metoder i vårt arbeide, og nettopp logikk er jo ikke direkte framtredende i mange nærkontakter av 3. grad.

I denne forbindelse må vi også få si at vi stort sett forholder oss til det fysiske plan. Mange av disse sakene hører kanskje bare delvis, hvis i det hele tatt, hjemme her, men vi føler ikke at vi har kompetanse til å arbeide i, eller forstå i særlig grad, andre plan eller dimensjoner. Og hvem har vel egentlig det?

I de sakene som omhandler fysisk kontakt med disse fenomenene og etterfølgende psykiske problemer, formidler vi kontakt til personer som er profesjonelle på menneskesinnet. I den forbindelse er vi interessert i å komme i kontakt med flere psykologer som har en helt åpen og uforutinntatt holdning til UFO-fenomenet.

Hvorfor de skal være uten meninger i UFO-saken kommer vi nærmere tilbake til.

Historikk

De beveger seg som flate steiner bortover vannet! Med disse ordene innledet den amerikanske flyveren Kenneth Arnold UFO-alderen i 1947. Og mer skulle komme. Samme år skulle det skje en nærkontakt av 3.grad i ørkenområdet i New Mexico, USA, som den dag i dag står fram som et stort spørsmålstegn. Krasjet det en ikke-jordisk gjenstand ved Roswell 2. juli dette året? Eller er det kun hardnakkede rykter, a lå "Spitsbergen-krasjet", som ikke vil dø? Her ligger de løse trådene tett. Hittil har det ikke kommet noen fullgod forklaring på hvorfor det var nødvendig med en slik gigantisk "cover-up" på grunn av en uskyldig værballong, som får plass i kofferten på personbil!

Spielberg?

Vi skal her ikke gå i detalj angående denne

saken, men vil kort nevne at etter angivelige funn av vrakrester på gården til William "Mac" Brazel og ytterligere store deler av et luftfartøy med fire døde vesener spredd rundt omkring, ble det sendt ut en pressemelding av major William Blanchard på Roswellbasen. En etter hvert verdenskjent luftforsvarsbase i nærheten av funnstedet.

Denne pressemeldingen, som naturlig nok vakte en viss interesse verden over, ble omgjort etter tre dager. Nå var det en værballong det dreide seg om og alle impliserte sivile vitner ble etter sigende holdt i forvaring på militær grunn til den nye historien hadde "satt" seg. I de senere år har dog flere av disse samt flere involverte, nå pensjonerte, offiserer i US Air Force stått fram med sin fantastiske historie. Det spekuleres nå også på om Steven Spielberg forbereder en ny storfilm om denne hendelsen. Den burde kanskje ikke trenge ytterligere dramatisering?

Hundretusenvis av rapporter

Opp gjennom årene har det ikke manglet på fantastiske historier og personer som har markedsført seg som kontaktpersoner med utenomjordiske vesener. Dette medfører ofte at personen opphøyes i egen krets til en slags gudeskikkelse. Det hele dreier seg raskt om et trosspørsmål med sterkt religiøst preg og de problemer det medfører for UFO-saken generelt. Vi påstår ikke at alle mennesker som har rapportert UFO flere ganger passer inn i denne beskrivelsen, vi har her de mer ekstreme tilfellene fra utlandet i tankene. Leserne kan jo selv lese gjennom historien og danne seg en mening om dette. Et utmerket verktøy i så måte er spesialheftet om *Nærkontakt med tro* av Torfrid Urdal, som vi ga ut sommeren 1992.

Men det er ikke bare ekstreme tilfeller som har sett dagens lys disse 47 årene. Hundretusenvis av mennesker har rapportert uforklarlige lys og gjenstander på lang avstand og nært hold. Ofte også nede på bakken med sterke påvirkninger av geologien i sporene. Mange saker inneholder også observatører som har fått fysiske og psykiske påvirkninger som har vært meget vanskelig, for ikke å si umulig å gi noen naturlig forklaring på.

Alt i alt finnes det så mange saker av en slik natur at **vi i dag ikke kan forklare hva som foregår!**

Derfor er det for meg en gåte hvorfor våre myndigheter, såvel som det norske forsvar ikke løfter en finger for å finne ut mer om hva som foregår i det norske luftrom.

Ikke ubåt?

Til sammenligning må nevnes at Forsvaret går mann av huse hvis "mannen i gata" rapporterer et periskop i en eller annen fjord. I tidsrommet 1969 til 1982 ble det rapportert totalt 226 ubåtmeldinger. Ved undersøkelser ble dette tallet skrelt ned til 175 sikre ubåtkontakter. Men så kommer det interessante, av disse ble hele 75 definert som **ikke ubåt.** Hva i all verden var de da?

Vi har også drevet en form for brevveksling med Forsvarets Overkommando angående Forsvarets befatning med UFO-saker. Fra helt avfeiende svar har det utviklet seg til noe mer modererte vendinger, angående spørsmålet om katalogisering og registrering via rapportskjemaer. Det vi kanskje aldri får vite, er om det finnes egne arkiver for disse sakene.

Dette er synd da vi mener et samarbeide om registrering og oppfølging ville vært formålstjenelig. Selv om det er forstemmende for en forsvarende myndighet at det finnes registrerbare lysfenomener som stadig krenker norsk luftteritorium uten at noen kan gjøre noe med det, burde det være en selvfølge at man løftet en eller flere fingre for å finne ut av dette. Få det på bordet rett og slett.

Teorier

La oss i den forbindelse se litt nærmere på de forskjellige teoriene som ligger til grunn for å bli nevnt i UFO-NORGEs folder.

**Besøksteorien*

Denne teorien går ut på at UFO-fenomenet er besøk fra andre planeter.

En meget populær og benyttet teori fra 50-årene. Etter hvert, når det ikke skjedde noe mer i

retning av en oppklaring av denne påstanden, sank også den objektive innstillingen på at dette måtte være det rette svaret. Avstander til solsystemer med livbærende planeter, og hastigheter som da måtte brukes for å nå til og fra, virker totalt umulig å overkomme. Da må eventuelt helt nye forflytningsteknikker tas i bruk a là dematerialisering og materialisering eller annen form for projisering. Dette har vi ingen mulighet for å ta stilling til idag. Vi skal derfor ikke avskrive denne teorien, da det jo er alment akseptert blant vitenskapen at det finnes avansert form for liv i universet. Det kan ikke utelukkes at andre livsformer er så langt kommet i utvikling at de kan nyttiggjøre seg, for oss, alternative forflytningsmetoder.

**Tidsreiser*

Kan menneskeheten i framtiden sette seg i stand til å reise i tid? Noen UFO-forskere tror dette er tilfelle og anser UFO-fenomenet for å være tidsreisende fra framtiden. Enkelte mener at det endog kan dreie seg om besøkende fra fortiden. Ja, hvorfor stoppe der? Det kan jo da også dreie seg om tidsreisende fra andre planeter. Kanskje en slags intergallaktisk selkapsreise i tid?

Vel, en skal ikke være flåsete. Men tanken ligger jo der. Vi har i dag så liten kontroll på fenomenet at alt er i utgangspunktet mulig, selv om det ikke rimer med logikk. Men logikk er jo et resultat av lover og regler i vår fysiske verden, og da er vi jo allerede begrenset til denne. De fleste av oss har vel sett Spielbergs filmer; "Tilbake til Fremtiden". Den viser jo på en glimrende måte hvor hjelpeløs logikken blir når vi begynner å leke med tiden. En ting er sikkert: Tidsbegrepet er relativt og vi er underlagt den tiden som gjelder her og nå, og den må vi forholde vår virkelighetsoppfatning til. Så snart vi forlater vår egen atmosfære forlater vi også Jordens tid, alt i takt med hvilken hastighet vi beveger oss i.

Det absurde i tidsreiseteorien er, hvis en skal ta utgangspunkt i rapporter om vesener, at det virker noe søkt at en skal reise i tid for å plukke steiner og kvist, og aldri bli ferdig med det!?! Nå har jo spesielt amerikanerne avansert fra kvistplukkende vesener til seksuelt trakasserende med det resultat at det vandrer halvt jordiske og halvt utenomjordiske barn rundt omkring som da kanskje bare halvveis hører hjemme i vår tid? Nei, logikken begynner nå å bli hardt prøvet.

**Flere dimensjoner*

Stadig flere fysikere antar at vår fysiske verden bare utgjør ett plan eller dimensjon i et mulig flerdimensjonalt univers. UFO-fenomenet kan være forårsaket av vekselvirkninger mellom vår egen og en eller flere av disse dimensjonene.

Her har vi et yndet tema blant science fiction forfattere. Det er ikke få bøker som har skremt oss med vesener som har kommet gjennom veggene og oppstått av tomme luften også videre. Kanskje det stemmer? Kanskje vi lever side om side med både det ene og det andre. Bare at vi ikke ser eller hører noe til det? Kanskje er det her spøkelsene hører hjemme? Kanskje er det ikke så fantastisk når alt kommer til alt.

Vi vet jo at infrarødt og ultrafiolett lys eksisterer. Vi kan nyttigjøre oss det, men vi kan ikke se det. På samme måten som vi har begrensninger i hørselen, der vi kun oppfatter svingninger mellom 20 til 20 000 Herz, så har vi kanskje tilsvarende problemer med synet? Hva med dyrene som hvertfall hører bedre enn oss (f.eks. en hundefløyte), ser de bedre også? Vi vet jo at de fleste dyr reagerer meget sterkt på UFO-fenomener.

Men stakkars dyr hvis de stadig lever med innsyn i to eller flere dimensjoner, det må jo gå aldeles i ball for dem. Eller dreier set seg kun om tynnslitte grenser? Slik at det er små uhell som forårsaker disse hendelsene?

Også her vet vi for lite om dimensjoner til å kunne danne oss en klar mening. Dette er helt klart det felt vi har mest å lære den nærmeste tiden. Det står jo temaer i kø for å få en nærmere innsikt. Religion, spøkelser, ånder, drømmer, UFO-fenomenet osv. Det kunne vært artig å fått en oppklaring på alt dette, ikke sant?

**Ukjente naturfenomener*

En teori som lar UFO-fenomenet være hittil uutforskede naturfenomener, dog innenfor de tradisjonelle naturvitenskapene. En teori som

garantert fanger opp mange av dagens uoppklarte rapporter. Hvis vi tar utgangspunkt i de nå så verdenskjente lysfenomenene i Hessdalen, vil vi kanskje ende opp med en helt ny energiform. Det mener iallefall forskere fra flere land, som nylig har besøkt Hessdalen. Dette er jo ganske spennende. Her snakket de helt alvorlig om en type intelligente naturfenomener! En type fenomener som er nysgjerrige og viser til tider frykt!?! Det viser seg altså at enkelte vitenskapsmenn i flere land har forsket i denne retning i årevis. Til og med her i Norge, er det (etter sigende) forsøkt å påvirke nordlyset mentalt, for å finne ut om det er intelligent! Grensene mellom fantastisk tenkning og virkeligheten viskes tydeligvis ut sakte, men sikkert.

I tillegg finnes det ganske sikkert en mengde andre naturfenomener, mer eller mindre fantastiske, som vi idag ikke aner det døyt om. Vi kan ikke avskrive dem en like fantastisk natur som den påståtte energien i Hessdalen. (Se artikkel i forrige nummer, side 19-24).

**Sosiopsykologi*

Noen UFO-forskere mener at UFO-observasjoner har sitt egentlige opphav i psykologiske og sosiale forhold hos vitnet og/eller i samfunnet forøvrig.

Vi kjenner i dag sinnet vårt ikke særlig bedre enn våre forfedre gjorde det. Det foregår ting for lukkede dører som kan gi ganske ekstreme utslag i vårt adferdsmønster. Ta for eksempel tragedien som nylig utspilte seg rundt Mattias Flink i Sverige. Han inntok endel stoffer for å bygge opp kroppen sin, og plutselig var det som om andre krefter overtok, resutatet var at syv uskyldige personer ble drept. Vi husker vel også vår egen Arnfinn Nesset, som "hjalp" en rekke gamlehjemspasienter inn i saligheten. Han hørte befalende stemmer. Faktisk har det vært en del stemmer ute og gått hos mennesker som har "tatt av" fra normal adferd, noen ganger med katastrofale følger både for dem selv og mennesker som har kommet i deres vei.

Det finnes i dag forskere som forsøker å finne ut hva dette kan komme av. Noen av dem tror at det ligger det ligger dypt begravet i vår underbevissthet. At det oppstår mentale forstyrrelser som følge av ubalanse i energien i forskjellige deler av kroppen. Mye av dette kan skyldes feilernæring, men også mental juling kan sende oss inn i dette uføret. At antennene som "tar inn" den verden vi lever i og skal forholde oss til, skyves ut av kurs, og andre "signaler" skaper forstyrrelser.

I dag, mer enn noen gang, lever en mengde barn og voksne med et mentalt trykk som sakte, men sikkert kan rykke denne personen ut over den mentale sidelinje. Da kan det oppstå fantasiforestillinger, gjerne innbilte opplevelser om besøk og kidnapping av romvesener. Dette oppleves så virkelig at det antakelig vil gjenoppleves under hypnose. Jeg sier antakelig, for jeg vet ikke om forskning som kan underbygge dette ennå.

Det finnes mennesker som prøver å sette disse menneskene sammen igjen ved hjelp av forskjellige metoder. Ved en henvendelse til naturterapeuten Øystein Myhre i Oslo blir vi fortalt at 90% av disse blir "friske". Det betyr at de mister en eventuell kontakt med det de har tolket som romvesener, og de kan begynne å fungere som normale mennesker igjen. Jeg sier normale, for disse har jo vært i en unormal situasjon. De resterende 10% er jo de som er interessante i denne sammenheng.

Kanskje vi i mange tilfeller kan benytte denne modellen som forklaring på hvorfor så mange påberoper seg å ha kontakt med utenomjordiske individer. Likevel er det meget vanskelig å komme inn på denne teorien overfor disse menneskene, da de ikke føler seg syke og er 100 prosent overbevist om at det som skjer er virkelig. De ser ofte også på sin "rolle" som viktig og liker kanskje også å sole seg i sin egen virkelighet. De får jo raskt også en rekke mennesker som ser opp til dem og gjerne vil bli som dem, og så er vi igang med trosspørsmålet igjen. Det tragiske i disse situasjonene er at disse personene fjerner seg mer og mer fra den virkelige verden og vil før eller senere få store problemer hvis de ikke får profesjonell hjelp.

**Parapsykologi*

Det er indikasjoner på at UFO-fenomenet i en del sammenhenger er forbundet med parapsy-

kologi. Selv om dette fremdeles er et kontroversielt forskningsfelt vinner det stadig terreng. Kanskje er det menneskets egen psykologi og mulige påvirkningskraft som innehar svaret på UFO-gåten?

Dette er i sannhet en skremmende teori. Tenk om menneskehetens svarteste fantasi ligger bak den skremmende del av UFO-fenomenet. Den som kidnapper, paralyserer, voldtar både kropp og sinn, og i ekstreme tilfeller "lager barn"?

I alle år har mennesket kjempet mot det ukjente. Det som en til daglig ikke ser og derfor må være redd for. Hvordan var det nå for hundre år siden, var det ikke da det fantes tusser og troll, og underjordiske?

Og var det ikke slik at hadde du først blitt kidnappet av de underjordiske, så kom du ikke tilbake før etter noen dager, med skrekkopplevelser og dårlig hukommelse. Lyder det kjent?

Felles for før og nå er at mennesket har fryktet disse ukjente vesenene. Kan mennesket skape sin egen frykt?

Siden 30-årene har vi blitt kjent med flere og flere science fiction-helter og -historier. Det ene har tatt det andre og i dag er jo verden omtrent av skaftet når det gjelder superhelter og skurker som skal ødelegge verden på de forferdeligste måter. I tegneseriene vinner som regel det gode, men er det slik i virkeligheten? Det er nok å se rundt seg på den verden vi lever i.

Neimen ikke mye godhet som slipper til her nei. Enten vi ser på Dagsrevyen, åpner avisene eller for den saks skyld, tar en tur på kino.

Vi vet at menneskesinnet er en mektig kraft. En sier jo at tro kan flytte fjell. Og vi vet fra parapsykologisk forskning at det er utrolig hva mentale krefter kan utrette, selv fysisk. Enkelte hevder sogar at sinnets krefter, hvis vi lærer å kontrollere dem, får atombomber til å ligne kinaputter.

Menneskene har kanskje mer eller mindre bevisst har gått rundt og fryktet både angrep fra verdensrommet og andre mørke krefter de siste i 50 år. Husk hva som skjedde da Orson Welles laget sitt fantastiske radioteater om invasjonen fra Mars i 1938. Panikken slapp løs blant millioner amerikanere som flyktet fra sine hjem, hals over hode. Nå skal jeg ikke sammenligne alle verdens innbyggere med amerikanerne, men det er mange av dem, og det er det som ligger til grunn for denne spekulasjonen.

For hva om millioner av menneskers frykt og felles fantasier slippes løs ubevisst og danner et fysisk fenomen i vår egen atmosfære som er i stand til å komme ned på bakken, sette merker og kidnappe mennesker!?

Hvor i verden er det dette skjer igjen? Jo, for det meste i USA, der de menneskene bor som kanskje frykter dette mest. Vi husker jo også tidligere president Ronald Reagan som startet forsvarsprogrammet "Starwars" (Strategic Defense Initiative, SDI). Det blir påstått at disse rakettbatteriene (blant mange andre installasjoner), som kan vendes ut mot verdensrommet med ett trykk på en knapp, egentlig ble montert på grunn av Reagans bunnløse frykt for et angrep fra rommet. Samtidig husker vi også hans gjentatte forsøk, blant annet under et toppmøte i Sveits, på å få med seg Gorbatsjov i de samme tankebanene.

Er det da kanskje vår egen fantasi vi står overfor? Og hvis så er tilfelle, kjære lesere, da har vi virkelig grunn til å være redd, for der finnes tydeligvis ingen grenser.

I den senere tid har også dette amerikanske syndromet, som vi godt kan kalle "Budd Hopkins syndromet", spredd seg til vår del av verden. Budd Hopkins har jo etter hvert blitt synonymt med denne typen nærkontakthistorier. Små grå vesener med store hoder som paralyserer oss og bortfører oss rett for nesen på intetanende medmennesker som aldri hverken ser, hører eller merker noe. Og alt dette bekreftes gjennom hypnose. Kan det være noe galt med hypnoseformen? I Norge har vi jo en viss sak fra Bjugn i hukommelsen, kan det være fellesnevnere i disse sakene?

Nå har det ennå ikke vært benyttet hypnose i Bjugn, men spørsmålsstillingen var jo under enhver kritikk. Det virker jo nærmest hypnotisk å plante bevisste stikkord i barns hoder, for det er jo bare å hente ut ferdige skrekkhistorier et par uker senere.

Stilles det under hypnose i UFO-saker feil

spørsmål? Virker de ledende? Øver vi et ubevisst mentalt press som oppfattes av personen i stolen? Er hypnotiserte mennesker så åpne i sinnet at de rett og slett kan oppfatte tankene til den som stiller spørsmålene? Uansett kan det bli tragiske følger i de sakene som får stilt feil diagnose.

La oss derfor holde hodet kaldt og ikke haste til konklusjoner som kanskje ikke er hva de med første øyekast ser ut til å være.

Nå har vi gått gjennom endel teorier og hypoteser som oftest blir trukket fram når det skal spekuleres i UFO-fenomenets natur. Videre har vi jo også den nære framtid som sikkert vil avdekke ytterligere teorier.

Og kanskje er ikke denne gåtens svar så fryktelig langt inne i framtiden heller. Dagens forskning beveger seg med slike stormskritt at det vil nærmest være naturstridig ikke å finne et eller flere svar med det første. Men det er viktig at forskningen strekker seg ut på større dyp enn UFO-NORGE kan gå. Det holder ikke kun å forske på det fysiske plan, jeg er redd for at svarene bare *begynner* der.

Norske nærkontakter av 3. grad

UFO-NORGE benytter avdøde J.Allen Hyneks definisjoner av såvel begrepet UFO som de forskjellige nærkontaktene.

La oss så begynne nærkontaktene med å friske opp de forskjellige definisjonene.

**Nærkontakt av 1. grad, CE-I*
Et uidentifisert fenomén sett på kloss hold av rapportøren, ikke over 300 meter. Der det ikke skjer håndgripelige fysiske virkninger.

**Nærkontakt av 2. grad, CE-II*
Et uidentfisert fenomén sett på kloss hold av rapportøren, der det finnes målbare fysiske virkninger på bakken, på levende vesener og/eller på døde ting.

**Nærkontakt av 3. grad, CE-III*
Et rapportert tilfelle av en påstått landing som inkluderer vesener i umiddelbar nærhet av farkosten.

**Nærkontakt av 4. grad, CE-IV*
Et rapportert tilfelle av kontakt mellom påstått bemannet farkost og menneske der rapportøren(e) kan vise til fysisk kontakt og eventuell ombordtaging i fremmed fartøy.

Nå som vi går løs på nærkontaktene vil jeg opplyse om at de eldste sakene er samlet opp og skrevet ned av Ole Jonny Brænne, disse er merket med *.

Allerede i 1869 eller der omkring kan vi notere noe som ligner på en nærkontakt av 3.grad.

1869 (?). Assens by(?) *

"Ännu på sommaren 1869 utkom i Södertälje en kuriös skrift, hvars fullständiga titel lydde: "Himmelsbref. Genom tron varda vi saliga. Afskrift af ett bref, som Gud sjelf med guldbokstäfver skrifvit hafver, och hvilket är upphängdt i S:t Marci kyrka på Mikealsberget öfver altaret; Den, som dette bref vill taga, för den vill det flyga, men hvilken detta bref vill afskrifva, för den tillåtes det". Den himmelska episteln är tryckt på ena sidan af ett stort qvartblad med röd stil, och texten omslutes af en ram. Hvar den i brefvet omnemnda Mikaelskyrkan är belägen, omnämnes ej, men man erfar, att en man, vid namn **Just**, boende nära Assens by i Norge, hade en dag mött en yngling, "hvars kläder voro till färgen bruna; han hade inga knappar i rocken; på hufvudet bar han en stor mössa". Denne yngling var en engel, hvilket han bevisade dermed, att när han slog upp sin rock, "så lyste han lika klart som solen". Det var just han, som gaf det ifrågavarande brefvet."

Kilde:
Per Gustaf Berg: *Svensk Mystik.* 1871, Stockholm, side 59.

Ja, dette var jo en spennende sak av god gammel årgang. Men hvor i all verden er Assens by? Moderne navn i denne retning bringer oss til to småsteder i Danmark (Assens) og en middels by i Holland (Assen). Hvis noen av leserne kan

hjelpe oss er vi takknemlige for det. Det kunne jo være artig å vite hvor denne byen er.

Våren 1870. Ålen *

Lars Lillevolds bestemor så noe som hun senere beskriver som en flygende gjenstand. Hun mener også at noen oppe i denne gjenstanden vinket til henne.

Kilde:
Jan S. Krogh: *Hessdalsrapporten*. 1984, Trondheim: NIVFO, side 11.

Hvilket forteller oss at det foregikk ting i Hessdalstraktene også før 1981.

1. april 1908. Notodden *

Vi skal her stifte nærmere bekjentskap med en aprilsnarr (trolig en av tidenes mest vellykkede?): "Det var merkelege meldingar. Iltelefon frå Notodden, stod det. Vitjing frå Mars? Merk spørjeteiknet. Heile Telemark på veg til luftskipet. Og rarare og rarare vart det. Fyrst, klokka 12.20 heitte det at skipet var landa med to ferdafolk "som ikke hadde noen likhet med noe vesen på vår klode", men eit par timar etter hadde korrespondenten fenge tak i eit augnevitne og visste meir å fortelja. Skipet var på skap som eit egg, og bygt av eit ukjent metall som skein som nordljos. Det hadde teke til å krinsa om salpeterfabrikken, og det måtte truleg koma av dei umåtelege elektrisitetsmengdene som hadde fått det ut av bana si. Skipet var landa, og veggene hadde opna seg, det var som dei gleid til side, og to ferdafolk synte seg. Dei såg ut som ein mellomting mellom ein alligator og ein fugl, hadde vengjer som var "i stadig svirrende bevegelse", "strålende øine og et helt uforståelig sprog med smukt modulerede fløitetoner". Men dei gjorde teikn og fakter og fekk i alle fall gjort greie for at dei kunne ikkje koma seg i veg att. Så drog dei seg inn i skipet sitt "og deres blikke var ikke til at tage feil av", triste og sorgfulle. Dei verka avgjort sympatiske, etter denne vesle glytten folk hadde fått av dei. Siste telefonmeldinga kom klokka 3. Då låg skipet der endå, men folka såg dei ikkje meir til. Den gongen, i den lukkelege tida som ligg så langt borte no, kunne ein tenkja seg ei slik fredeleg vitjing, og at vi stort sett skulle stå der og kjenna oss ovanpå. I våre dager ville vel folk heller hatt marsmennesket til Wells i tankane, og ottast at vitjinga varsla invasjon, atombomber og slike ting. Den som laga soga, fortener all mogeleg heider. Ho er full av smådrag som ein ser for seg og diktar vidare på; det er så vidt nemnt ein bakgrunn for hendinga òg. Den tida var det mykje snakk om Tesla, som freista få samband med Mars, og det var ikkje så heilt urimeleg ein tanke at dette var eit svar. I neste nummeret fortel bladet korleis skjemten verka. Dei var ikkje fri for å finna påfundet vellukka, og det kunne det nok og vera grunnar til. Telefonen stod ikkje, heiter det. Alt skulle folk ha greie på. Kva var gjort? Var det så at styret i Geografisk Selskap hadde reist til Notodden, eller var det Socialkomiteen? Hadde kongen tinga ekstratog? Mange tok i veg sjølve òg. Bladet påstod det var kome rekning frå ei dame på eit kontor. Ho ville ha att pengane for 6 billettar og løn til vikar, 2 kroner til det siste; det måtte vera den gongen.... I Stockholm slo dei meldinga stort opp, det kom iltelegram frå Telegrambyrån om nærare opplysningar.

Nordmennene var helst litt brydd då dei fortalde korleis det hang saman. Svenskane tok det bra, det var stilt nokre sekund, så kom det: "Den var sju tusan lyckad"."

Kilde:
Fri Presse, 1., 2. og 4. april 1908, side 2, 2. og 1.

En skal unne seg et smil mellom slagene og denne var jo både vellykket og morsom. Hadde vi ment det samme om årstallet hadde vært 1994, tro?

Sommeren 1915. Sulitjelma *

På denne tiden var det full gruvedrift ved anleggene på Jakobsbakken. Bjarne Westvand var den gang i seksårsalderen og på vei hjem til Jakobsbakken i Sulitjelma etter lek med andre barn. En mørk klokkelignende/bjellelignende gjenstand daler langsomt ned fra himmelen i vest og ser ut til å lande bak haugen til venstre

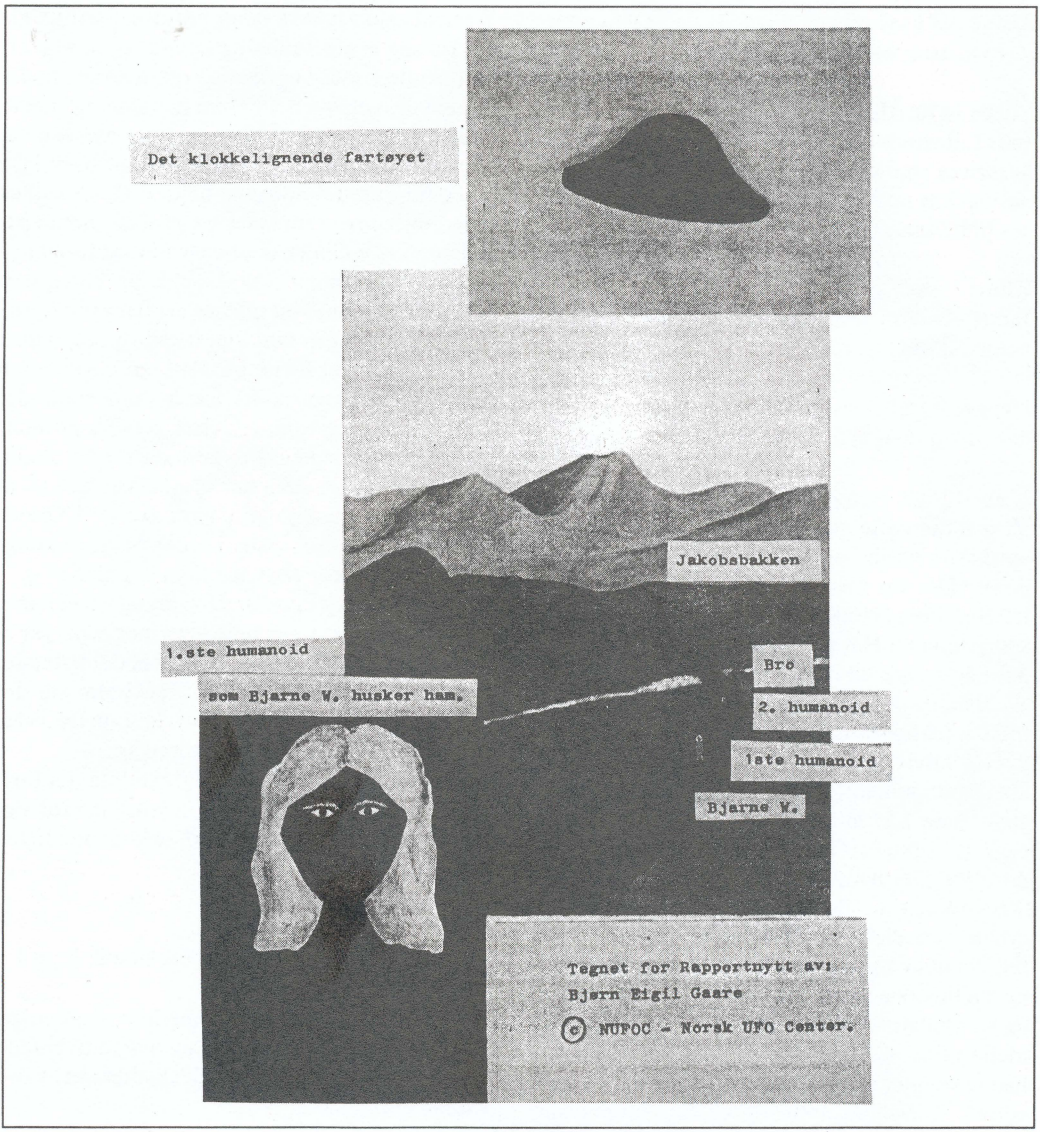

for Bjarne, hvor gruvebyens søppelplass lå. Bjarne sto fjetret til veien og fikk øye på to menneskelignende vesener som kommer over haugen og går ned mot veien foran ham og mot broen for så å snu og komme tilbake mot Bjarne. Den ene stanser og blir stående, mens den andre nærmer seg Bjarne med et smil. Vesenet var på høyde med Bjarne selv, ca. 100 cm høy, hadde langt, mørkt og bølgende hår. Huden i ansiktet var grå. Hodet var stort i forhold til kroppen. Vesenet var kledt i en mørk kjeledress. Like før de to skilte lag og den ene av humanoidene nærmet seg Bjarne, hadde de samtalt på en buldrende måte. Etter dette korte møtet, returnerte de to humanoidene til haugen og forsvant bak den. Like etter dukket den klokkelignende gjenstanden opp igjen bak haugen og forsvant raskt ut av syne på himmelen.

Kilde:
Rapportnytt, 4/1981, side 3-4

Her har vi faktisk den første norske rapporten mellom et menneske og den lille grå typen med stort hode. Det er vel unødvendig å si at denne type observasjon var heller sjeldne den gangen, for ikke å si unik. Det er jo nettopp denne typen som har satt USA på hodet i de senere årene, nå mest uten hår. Hadde enda denne historien blitt nedtegnet i 1915, villle den ha vært meget sterk, men la oss for all del ikke mistenkeliggjøre observatøren på noen måte, det er bare det at disse rapportene var vanlige før 1980.

Man **kan** faktisk påvirkes av dagens historier når det gjelder tidligere egenopplevelser.

16. april 1916. Stavanger *

En rekke elever i 3.-7. klasse ved Stavanger Folkeskole så en slags 'åpenbaring', som kanskje har sammenheng med UFO-fenomener på en måte. Vi lar et øyenvitne selv fortelle: "Jeg kom i går fra Stokkevannet sammen med en annen gutt (S.). Stanset på Byhaugen en lang stund. Så så han S. opp mot himmelen.

Der ble han vår en stor svart sky som fòr bortover himmelen. Han så også at det ble rødt, akkurat som det skulle være varme bak den. Han varskudde nå meg. I det samme så vi også noen store bokstaver: "Omvend eder, ti Jesus kommer snart!" Så kom det en engel fram og sa amen. Ved hans side så vi også et stort kors. Engelen hadde noen store, hvite vinger. Dette var mellom kl. 8 og 9. Vi stod lenge og betraktet dette syn. Det stod som i en bue på himmelen en lang stund. Det var i vest. Vi ble meget forferdet ved dette syn. Det var som om det skulle være ild alt sammen. Hele tiden var det ganske lyst. Men baketter ble det meget mørkere. En svart sky skjulte hele greia. Vi gikk nå heim og fortalte mor og far, hva vi hadde sett. Bokstavene var meget store. Vi kunne se dem tydelig. De ville også gå ned og se dette syn, men de fikk ikke se det.

Kilde:
Stavanger Aftenblad, april 1916.

Denne var jo sterkt religiøst krydret. Spørsmålet er om dette i det hele tatt var en fysisk observasjon, eller om det hele foregikk inne i hodene på guttene. Saken har jo versert i pressen med jevne mellomrom siden dengang, og det er vel aldri kommet noen form for forklaring heller. Men, fantes det andre vitner? Var disse guttene fra sterkt religiøse hjem? Det var jo ikke uvanlig på de kanter dengangen å sette religionen foran det meste.

Eller overvar de en UFO-observasjon og tolket den dithen de var opplært? At fantasien automatisk styrte hendelsesforløpet inn i en, for dem, akseptabel retning? Svaret får vi nok aldri, hvis en ikke er religiøs, men selv da bør en kanskje tillate seg en smule utålmodighet. 78 år er kanskje noe lenge til å være "snart", hvertfall for de som dengang skulle advares.

38 år senere!

Vi gjør nærmest en tidsreise fram til neste sak. Enten var dette en periode uten at noe så spesielt hendte, eller vi har rett og slett gått glipp av det som har skjedd i perioden midt i første verdenskrig, til nesten ti år etter den andre sluttet. Vi tar mer enn gjerne imot saker fra denne perioden fra dere, kjære lesere.

Vi har altså kommet til Mosjøen og den berømte saken om søstrene som møtte en mann fra universet og i motsetning til de små grå med store hoder, treffer vi her den andre typen besøkende, de som ser ut som oss.

20. august 1954. Mosjøen

Møte med en fremmed

Søstrene Edith Jacobsen (24) og Åsta Solvang (32) var på bærtur med sin onkel, Halvdan Jacobsen, på Øyfjellet denne fredags formiddagen. Det var ikke stort å finne, og etter hvert vandret de to søstrene sammen alene i terrenget.

Hvor langt unna onkelen var er vanskelig å si. Etter hvert ble de enige om å prøve en myr for å se om det kunne være mere å plukke der.

Edith: "Plutselig fikk vi se en mann et stykke fra oss. Med det samme mente vi at det måtte være en annen bærplukker, men da han kom mot oss så vi at han ikke hadde noe å bære på.

Vi gikk ham i møte mens vi lurte på hva det var for en fremmedkar som hadde kommet på disse traktene. Så rakte han smilende ut hånden for å hilse. Jeg smilte igjen og skulle til å trykke ham i hånden, men han strøk bare fort sin hånd mot innsiden av min. Han begynte å snakke, men vi forsto ikke et ord av hva han sa. Det lignet ikke på noe språk jeg har hørt. Jeg har lært litt tysk og engelsk, arbeider med et lingafonkurs i spansk og har hørt endel fransk og russisk i radio. Dette språket var veldig bløtt og melodiøst, det virket som det hadde lite konsonanter, og slett ingen hoste eller spyttelyder.

Utseendet

Da vi skjønte at mannen måtte være fra et fjernt utland begynte vi å se nærmere på ham. Han var middels høy, hadde regelmessige, pene ansiktstrekk, mørkt langt hår med naturlig fall. Ansiktsfarven var pent solbrun. Farven på øynene la vi ikke merke til, men jeg tror de sto bitte lite grann skrått. Hendene hans var vakre og utrykksfulle, med lange, fine fingre, slik som jeg tenker meg en mesterpianist må ha. Han hadde ingen ringer på. Han bar noe som så ut som en kjeledress, men han hadde et bredt belte om livet, så det kunne ha vært bukse og bluse. Blusen sluttet tett i halsen, men satt ellers ganske løst. Jeg kunne ikke se knapper eller glidelås eller noe lignende. Farven var khaki-brun. Skoene la vi ikke merke til.

Det vi la aller mest merke til ved mannen, var den ekte vennligheten han utstrålte. Den ga en trygg og god følelse, slik at vi ikke ble det aller minste redde under dette underlige møtet. Smilet overbeviste oss om at mannen ikke ville oss noe vondt.

Uforstående

Da det var klart at vi ikke forsto ham og han ikke forsto oss, tok han fram noe å tegne med. Vi gikk ut fra at det var papir og blyant, så vi studerte det ikke så nøye. Han tegnet noen ringer, pekte ut over myren og på oss og en av ringene. Så pekte han på seg selv og en annen runding.

Jeg hadde med det samme inntrykk av at han ville fortelle oss noe om solsystemet, men det er mye mulig at jeg tok feil.

Farkosten

Mannen gjorde et tegn med hånden at vi skulle følge ham. Så snudde han seg og gikk bortover myren. Vi trasket etter og et lite stykke lenger borte fikk vi se en underlig gjenstand. Den var gråblå og så ut som to kjempesvære grytelokk lagt mot hverandre. Diameteren kunne være omkring tre meter, og den var halvannen meter høy.

Fordi mannen fremdeles var så rolig og overbevisende vennlig, ble vi fremdeles ikke redde, men vi syntes jo det var et litt merkelig funn her midt oppe i ødemarken. Vi gikk bort til gjenstanden, men han gjorde tegn til at vi ikke måtte komme for nær. Så åpnet han en slags luke i overkant av den "bremmen" som gikk rundt midten av gjenstanden, krabbet inn og lot luken gli igjen. Det begynte å summe svakt, som en stor humle omtrent, og den underlige farkosten løftet seg langsomt mens den roterte rundt sin egen akse. Da først sto det for meg alt jeg hadde lest og hørt om flygende tallerkener. Da "tallerkenen" var kommet 20-30 meter opp, sto den stille i luften et øyeblikk, så begynte den å rotere veldig fort, og med en voldsom fart skjøt den rett til værs. Snart kunne vi ikke følge den med øynene lenger.

Etterpå

Åsta og jeg ble enige om at vi ikke skulle fortelle noe om det vi hadde sett. Nå da mannen og fakosten hans var borte og vi sto igjen med bærspannene våre uten den minste ting som bevis, syntes det hele så utrolig og fantastisk at vi var redde for å bli til latter hvis vi sa noe. Vi traff onkel litt senere og jeg skjønner ikke at han ikke merket noe på oss. Jeg for min del gikk som i ørske og syntes jeg pratet helt i hytt og vær mens jeg tenkte på det som hadde skjedd.

Offentligheten

Det var Åsta som fortalte det først. Hun greide ikke å holde det skjult for mannen sin, og så kom det ut over hele byen. En journalist fra Nordlands Folkeblad fikk høre det, og alarmerte po-

Slik ser de ut, «tallerken-damene» i Mosjøen

KAN ANSIKTENE LYVE?

Foto: Norstrøm.

Slik ser de altså ut, søstrene Astrid Solvang (t.v.) og Edith Jacobsen som for en tid siden laget verdenssensasjon med beretningen om den «flyvende tallerken» som de hevder å ha sett i Øydalen ved Mosjøen.

For en verdenssensasjon ble det, mildest talt. Den dag i dag mottar vår avis henvendelser fra utlandet om saken, spørsmål om det er kommet frem noe nytt, om damene fremdeles holder fast ved sin forklaring o.s.v., og hvor mange svarbrev redaksjonen har skrevet, har vi for øyeblikket ikke rede på. Men det er et drygt antall.

Etter at det en tid hadde vært forholdsvis stille om saken, bragte George Adamski damenes navn på nytt frem i rampelyset ved sin uttalelse om at de kanskje kan oppleve et nytt planetbesøk. Men foreløbig syns visst damene at det klarer seg lenge med det som var.

Og med det blir det antagelig. Søstrene holder på sitt, og noe nytt kan vel neppe ventes. Hvis da ikke disse to bildene kan karakteriseres som nytt. Se på ansiktene. Kan noen virkelig få seg til å tro at de lyver?

litiet for å få saken bekreftet. Vi ble forhørt av politiet, og torsdag ble vi tatt med opp i Øydalen på åstedsbefaring. Det fantes ikke spor, men det var ikke å vente heller, for det var gått seks dager siden det hendte.

Siden saken ble kjent har det vært et voldsom mas på oss fra alle kanter. Det er kommet massevis av brev fra enkeltpersoner og foreninger som driver med undersøkelser om flygende tallerkener.

Vi kunne ikke gå i byen uten å bli stoppet, og måtte fortelle alt på ny. Mange ler av oss og

mange er sinte fordi de mener vi forsøker å holde hele byen for narr. Men vi har fortalt bare det vi har sett og hørt så godt vi kan huske det. (Illustrasjonen på side 13 er en faksimile fra *Nordlands Folkeblad*, 5. oktober 1954.)

Press

Vi så det samtidig og oppfattet det likt. Men presset på oss har vært så stort at jeg av og til må begynne å lure på om det har rablet for meg.

Det er så fantastisk at jeg godt kan forstå at selv mennesker som har kjent meg hele mitt liv, nekter å tro meg. Folk får tro det de vil, men jeg skulle inderlig ønske at det var noen andre enn oss som hadde hatt denne opplevelsen i Øydalen. En prest og en politimester, eller andre alvorlige, respekterte menn som folk ville tro på."

Forskjellige oppfatninger i Mosjøen.
Maskinist Halvdan Jacobsen, søstrenes onkel, som var med på bærturen:

"Jeg hadde aldri drømt om at det skulle bli slikt spetakkel av en stakkars blåbærtur. Fordi jeg er onkel til Åsta og Edith er jeg kommet i en kinkig situasjon. Jeg vil nødig beskylde dem for å fare med løgn, men en ting er sikkert: Det lettet ingen slik farkost som den jentene beskriver fra blåbærskogen den dagen. Jeg var aldri mer enn 3-4 minutters vei unna og måtte ha sett eller hørt noe. Nei, de flygende tallerkener, de finnes bare et eneste sted: Inne i hodet på menneskene. Folk flest vil bare le av slike historier, men det er ikke riktig. Det er farlige saker at menneskene har fått disse ting på hjernen. Vi hører om det fra alle kanter av verden. Det er våpen i den kalde krigen som skaper usikkerhet og krigsfrykt."

Søstrenes mor, fru Jacobsen:

"Jeg må da tro at døtrene mine snakker sant og at de virkelig har sett det de sier. Det er fryktelig rart, men det er så mye rart her i verden. At mannen skulle være fra en annen klode, synes jeg er for utrolig, men jeg har ikke noe greie på slike saker. Jeg ville vel bare ha blåst av det hele hvis det ikke var fordi jeg kjenner døtrene mine."

Arvid Øye og Jan Brechan ved veivesenet:

"Vi tror det som er sagt. Folk skulle ikke være redde for å tro på noe som er uvanlig. Vi kjenner damene. De er voksne og troverdige. Vi har ingen mening om hvor denne mannen kom fra, men kan det ikke være rimelig nok at folk fra andre kloder er kommet like langt og lenger enn oss?"

Ordfører Andersen:

"Nei, jeg kan ikke få meg til å tro på dette. Det er ufattelig hvordan denne historien er kommet opp, for de to damene er kjent for å være nøkterne og troverdige. Jeg ville heller at Mosjøen skulle bli kjent for andre ting, f.eks. for det flotte idrettsanlegget vi har, eller for den hyggelige villabebyggelsen."

Båtbygger Mikael Mjaaland:

"Slike ting vil jeg ikke blande meg opp i. Jeg vet adskillig om båter etter 60 år som båtbygger, men det som flyr i luften kjenner jeg ikke noe til. Kanskje finnes det slike ting som flygende tallerkner i Amerika og ellers i utlandet, men her i Vefsn? Ikke tale om. Det verste vi har her er Trangskaringen - kastevinden fra sørvest gjennom Trangskaret. Den har veltet naust for meg to ganger."

Gunhild Kristiansen, på havnekafèen i Mosjøen:

"Ikke vet jeg om damene har innbilt seg at de så noe, eller om de har kokt sammen hele eventyret med vilje, men tull er det i allfall. Kan fornuftige mennesker ta en slik historie helt alvorlig?"

Utrolig respons

Delte meninger blant publikum i nærmiljøet tydeligvis. Også avisene var fulle av mer eller mindre korrekt gjengitte historier disse dager.

Ikke bare i Norge, men også i Europa og spesielt i USA fattet man en utrolig interesse for denne saken.

Vi plukker litt i en artikkel fra avisen *Helgelands* forside lørdag 28. august 1954, da kvinnene til forskjellige aviser hadde svart noe divergerende på spørsmål om saken i forhold til den

opprinnelige historien.

En av jentene er her intervjuet uten navn, men vi tror det kan være den yngste, altså Edith.

Cutting

Hun retter deler av det vi har lest i avisene så langt, at det ikke dreide seg om hår som rakk helt ned på skuldrene, men mer en form for cutting, langt forsåvidt, men lignende det som var på mote i 1946.

Om språket mannen snakket sa hun at det fløt liksom i en jevn strøm og ikke delt opp i ord.

Journalisten: "Ble dere ikke nervøse?"

Damen: "Nei, vi ble ikke det. Som sagt var det hele tiden noe rolig og tillitvekkende ved ham, og jeg følte meg ikke det minste nervøs eller redd for mannen. Da det ikke nyttet å snakke, tok han fram noe som kunne ligne på et lommespeil, på en måte, men det var grålig."

Journalisten: "I avisen var det et stykke papir?"

Damen: "Det har jeg aldri sagt at det var. Det var ikke papir, i alle fall ikke det vi mener med papir. Det så ut som et slags grålig lommespeil, og han tok det opp av en lomme. Så tegnet han på det med noen som kanskje kunne ligne en blyant, jeg la ikke merke til det. Han tegnet noen rundinger og viste oss."

Journalisten: "Planeter?"

Damen: "Jeg hadde ikke greie på om det var planeter. Han tegnet noen rundinger. Så løftet han begge armene utover myren liksom, så pekte han på oss og deretter på den ene rundingen. Deretter pekte han på seg selv og på en annen runding."

Damen korrigerer også: "Avisene har kalt det en flygende "tallerken", men jeg vil gjerne si at jeg aldri har brukt det ordet når jeg har snakket om episoden til noen".

"Han kunne helt sikkert ikke stå oppreist i den, men måtte vel antakelig sitte. Da vi var kommet fram til gjenstanden slik at vi kunne se den, nikket og smilte mannen til oss. Så åpnet han en slags lem i kanten av gjenstanden, den gikk opp og litt framover."

Journalisten: "Omtrent som en løebro? (Låvebru, O-GRs anm.)

Damen: "Ja, omtrent slik. Så steg han oppi med bena først. Det siste vi så av ham var at han vinket smilende til oss."

Journalisten: "Hvilken farve hadde den?"

Damen: "Jeg vet ærlig talt ikke hvordan jeg skal beskrive den. Den virket nærmest blågrå, men dermed er ikke sagt at jeg har sett noen tilsvarende farve før."

Journalisten: "Er alt dette sant?"

Damen: "Ja, det er sant. Folk får tro hva de vil, men jeg og min søster har snakket den fulle og hele sannhet. Vi angrer nå på at vi ikke holdt affæren hemmelig, slik som vi avtalte til å begynne med, men da den først sivet ut la vi ikke skjul på noe. Hvis det bare hadde vært en bløff, kunne vi trukket oss ut av det for lenge siden og bare sagt at det var en spøk, men alt vi har sagt holder vi fast ved, selv om vi blir til latter av den grunn."

Journalisten: "Hva med helikopteret som skal ha landet?"

Damen: "Det er noe tøv. Jeg har sett helikoptre i massevis på bilder, og dessuten ett i virkeligheten, og det var ikke noe helikopter vi så i Øydalen. Dessuten bråker et helikopter som bare det, mens denne gjenstanden knapt ga lyd fra seg." (På den tiden forekom helikoptre sjelden, da de var av forholdsvis ny opprinnelse. O-GRs anm.)

Journalisten: "Hvordan kan det ha seg at det ikke ble funnet spor etter den merkelige gjenstanden?"

Damen: "Episoden inntraff fredag, og undersøkelsen ble først foretatt onsdag. Jeg har ikke så mye greie på det, men jeg skulle tro at sammentrykt lyng og mose reiser seg igjen i løpet av fem dager. Men bortsett fra det, så pekte jeg og min søster ut stedet hver for oss."

Journalisten: "Det er blitt hevdet at dere har forlest dere på George Adamskis bok *Flyvende tallerkener har landet*?"

(Denne boken kom ut på norsk dette året og omhandler i detalj tilsvarende episoder. OGRs anm.)

Damen: "Det har stått i avisene at en av oss har lest den boken, men den mannen som var sammen med oss, han har."

Journalisten: "Er det riktig at dere diskuterte den?"

Damen: "Det stemmer at vi snakket om den en

stund før på dagen. Jeg er klar over at alt dette taler imot oss, men vi har bare sagt det som virkelig skjedde.

Hvis vi ville koke ihop en historie, hadde vi ikke vært så dumme å nevne dette med boken."

Journalisten: "Mannen (onkelen. OGRs anm.) dere var sammen med skal ha hevdet at han aldri var mer enn ca.100 meter fra dere?"

Damen: "Det er meget mulig. For det jeg vet kunne han han ha vært 100 eller 1000 meter borte, jeg har ingen anelse om det. Vi plukket bær på hver vår kant, og vi traff ham ikke igjen før vi var på nedovertur. Da hadde jeg og min søster allerede bestemt oss til ikke å nevne episoden, fordi vi regnet med at ingen ville tro oss."

Journalisten: "Hva sier De til den oppsikten historien har vakt?"

Damen: "Hva skal jeg si? Jeg synes det er trasig at vi er kommet opp i en slik situasjon, og vi har ikke fått fred for telefoner og henvendelser fra inn- og utland. Det er trasig, men vi har jo bare fortalt sannheten! Et lyspunkt er forresten et brev vi har fått fra en dame, det er postlagt på Jar. Hun sier til oss at hun en gang så noe lignende, hun beskriver det som en flygende "tallerken" på nært hold, men da hun fortalte folk om det, ble hun bare til latter. Hun sier til oss at hun forstår så godt hvor vanskelig vi må ha det akkurat nå og forsøker å trøste oss så godt hun kan. Brevet gir inntrykk av at hun er en god og klok dame, og vi ble oppriktig glade for det."

Deler av artikkel i "Helgeland" 28. august 1954

Vi beveger oss til artikkelen inne i bladet og referer:

"Det har gjort et dypt inntrykk på damene at deres beretning blir trekt så sterkt i tvil. Søstrene har det aller beste omdømme blant folk, og inntil denne historien kom opp, ville ingen som kjenner dem våget å mistenke dem for uhederlighet av noen art. Etter det vi får opplyst har fru Solvang igjen forsikret overfor politifullmektig Stephen Stephensen at hun og søsteren har snakket sant fra ende til annen, og under den siste samtalen brast fruen i gråt fordi hun ikke ble trodd.

Hva sier så ektemannen?

Samtidig er det kommet for dagen et forhold som kanskje kan styrke fruens utsagn.

Det viser seg at fruens mann har snakket om saken til kameratene på arbeidsplassen allerede dagen før historien kom på trykk, og han fortalte da kameratene at fruen hadde oppført seg svært underlig ved hjemkomsten fra turen. Hun var oppspilt, og lå hele natten uten å få sove, og han følte seg overbevist om at hun hadde opplevd noe som hadde gjort et sterkt inntrykk på henne. Da hun omsider fortalte ham om møtet med tallerkenen, hadde mannen sagt til henne: "Men dette er vel noe tøv. Jeg kan da ikke fortelle det til noen."

Fruen hadde svart ham at det var helt sant og at han for den del kunne fortelle det til hvem som helst. Alt dette hadde mannen sagt til arbeidskameratene før historien ble offentliggjort.

Nå kan det kanskje hevdes at også mannen hadde vært med på spøken, men folk som kjenner ham sier at det er helt utenkelig at han ville gjort noe sånt.

Hadde andre sett noe?

Torsdag 26. august hadde en av journalistene ved *Helgeland* kommet over en annen sak som muligens kunne stå i sammenheng med søstrenes. Vi siterer fremdeles fra lørdagens artikkel:

"Tre-fire dager før søstrene skulle ha sett den flygende tallerkenen var drosjesjåfør Sverre Nilsen fra Mosjøen og hans kone en kveld på biltur sammen med et annet ektepar. På marken bak Dolstadåsen kom de kjørende nedover mot riksveien, men ca. 50 meter fra veien stoppet de opp på grunn av et underlig syn på himmelen. Det var pent vær uten en eneste sky, men meget høyt oppe så de en "sigarlignende gjenstand med fem-seks utvekster". Gjenstanden kunne på en måte minne om "en speiderlilje". De to ekteparene gikk ut av bilen og betraktet fenomenet, men plutselig ble det borte. De sprang da opp på en høyde, men først da de skulle vende tilbake til bilen fikk de øye på gjenstanden igjen. Plutselig var det som om den eksploderte. De små utvekstene løste seg fra kroppen, steg rett opp og var vekk. Selve sigaren beholdt posisjonen et

øyeblikk, men satte så opp en voldsom fart og forsvant i østlig retning.

Alle fire er helt overbevist om at de ikke var noen luftspeiling de så. De er sikre på at det var "en ting", og de kan ikke gi noen forklaring på fenomenet. Hvilken farve gjenstanden hadde tør de ikke si med sikkerhet fordi den var så høyt oppe, men den virket grålig. Synet varte i ca. fem minutter."

"Helgelands" leder for 28. august 1954

Også redaktør B. Bjerkmo fattet slik interesse for saken at han plasserte den i lederen denne lørdagen, som angivelig var spekket med stoff om denne saken. Vi siterer videre:

"Tallerken-affæren fra Øyfjellet begynner nå å ta form av en komedie, eller tragedie. Det beror på synsvinkelen.

Vi har for oss to voksne kvinner som går for å være troverdige og som er utrustet med normal intelligens. De er henholdsvis 24 og 32 år gamle, den eldste av dem er gift. De er åndsfriske og avbalanserte, pliktoppfyllende og allminnelig respekterte blant alle som kjenner dem.

De to damene forteller til politiet at de har sett en flygende tallerken og hilst på føreren.

Er disse damene ute på moro? I så fall har spøken resultert i at damene har måttet gå i dekning, at politiet kan sikte dem for å ha avlagt falsk forklaring. Resultatet er blitt gråt og tenners gnidsel.

Men da er det ikke moro lenger. Damene må regne med å bli utsatt for folks skadefro flir i lang tid framover, og da har det utviklet seg til tragedie. Saktens kan det hevdes at den er selvforskyldt, men en tragedie er det.

Og så har vi, tross alt, den eventualiteten at damene snakker sant, og det kan godt fortelles at det i Mosjøen virkelig finnes noen som tror på dem! Men det store flertall fester ikke den ringeste tillit til søstrenes forklaring. En amerikansk helikopterflyver kan berette at det må være ham de har pratet med, en politifullmektig kan forsikre at det på Øyfjellet ikke finnes det ringeste spor etter en "tallerken", og en slektning av damene, som var med på bærturen, påstår at han aldri var lenger borte fra dem enn 100 meter, og at det derfor er utelukket at episoden kunne ha funnet sted.

Så altfor mye taler imot at damene kan ha snakket sant.

Men de kan ha gjort det likevel. Og så opplever de at myndighetene og det store flertall av publikum simpelthen nekter å tro det, **kan** ikke tro det.

Da blir tragedien av format.

Vi for vår del vet ærlig talt ikke hva vi skal tro lenger. Vi er tilbørlig til, akkurat som flertallet, å dra historien i tvil. Det er så vanskelig å gjøre noe annet.

Men på den annen side får vi oss ikke riktig til å delta i latteren. Søstrene fastholder sin forklaring. **Hvis** det er slik at de snakker sant, da er de vel kommet opp i den mest fortvilte situasjon som tenkes kan. Så lenge de selv forteller noe annet, eller det ved kjensgjerninger som er hevet over enhver diskusjon blir fastslått at historien deres er fritt oppspinn, velger vi derfor å sette et åpent spørsmål ved saken.

Tallerken-affæren har nå utviklet seg dithen at to damer sitter på tiltalebenken. Men i følge god rettspraksis skal all tvil komme de tiltalte tilgode.

Det vil bli vårt standpunkt i tiden framover."

Amerikansk avis

Vi tar også med et amerikansk avisklipp, sakset fra *The Times-Picayune*, New Orleans 29. august 1954.

Associated Press var på banen og kunne fra Stuttgart i Tyskland melde følgende, også fra 28. august:

"En helikopterpilot fra de Forente staters hær sa fredag at det ikke var ham som skremte to norske kvinner til å tro at de hadde sett en tallerkenpilot. Og han ligner slett ikke på mannen kvinnene sa de så.

Billie C. Faurot, 29, fra Council Bluffs, Iowa, befal, var en av flere piloter som holdt hemmelig øvelse i Norge siste uke.

Rapporter fra Oslo sa at to kvinner som plukket bær ble overrasket av en mørkhudet, langhåret mann som forsøkte å snakke med dem. Så forsvant han i et fremmed fartøy som så ut som

"to dyptallerkener."

Det gikk rykter omkring i Oslo at det kunne ha vært amerikanske piloter som spilte en spøk. Faurot, den første av pilotene som kom tilbake, sa. "Det eneste jeg vet om kvinnene er hva jeg har lest i avisene."

Han er en slående motpart, kort hår, og 1.78 meter høy og veier 68 kg.

De Forente staters hær ville ikke kommentere saken, da turen var "klassifisert" (hemmelig)."

Flere saker

Avisen *Helgeland* fortsatte oppfølgingen av UFO-saker. Ordet UFO eksisterte jo ikke dengang, men likefullt, den ene rapporten ble avløst av den neste. Tydelig at det var godt stoff en tid. Vi skal ikke gå i detalj på disse, men nevne at det også strømmet inn brev til søstrene, blant annet fra forfatteren av boken de ble beskyldt for å ha lest, George Adamski. Han støttet dem selvfølgelig da de hadde hatt en identisk opplevelse med hans egen. Boken hans, *Flyvende tallerkener har landet*, ble utgitt på norsk tidligere dette året. Søstrenes onkel hadde lest den.

Kilder:

Helgeland. Diverse avisartikler høsten 1954.
NUFOC*:*Mosjøen 1954*
NIVFO: *Mosjøenrapporten*, 1984.

*)NUFOC - Norsk UFO Center, navnet på UFO-NORGE mellom 1973 og 1981.

1994

Vi er tilbake i nåtiden. 40 år har gått, og begge søstrene lever i beste velgående. UFO-NORGE har vært i kontakt med den eldste søsteren Åsta:

Vanskelig tid

"Vi har vært hatt til dumming [sic], det har jo vært skrevet om oss i alle aviser og bare at vi fôr mest med fanteri. Så vi er ikke interessert i at det blir publisert mer om oss." Oppsummerte Åsta Solvang, med en blanding av bitterhet og oppgitthet. Hun svarte også at hun ikke hadde klart å legge episoden bak seg gjennom disse 40 årene.

Reaksjoner?

Bortsett fra en periode med søvnløshet, som kanskje ikke var så unaturlig etter all viraken, så var det kun, for Åstas tilfelle, et halvt år med en slags eksem over hele kroppen. Dette startet samme året som hendelsen. Det væsket og rant over hele kroppen, og klødde forferdelig. (Kan være et utslag av psykisk stress etter opplevelsen og alle skriveriene. O-GRs anm.)

På spørsmål om de fremdeles sto for det de hadde sagt den gangen. Svarte hun:

"Jeg kunne jo ikke finne på si noe sånt hvis det ikke var sant!"

Hun fortalte også at hun i ettertid ikke hadde brydd seg om å lese hverken UFO-bøker eller annet innen UFO-litteraturen, bortsett fra avis- og ukebladomtaler av deres egen historie, med den frustrasjonen dette ga. Heller ikke Adamskis bok som tross alt inneholdt mange paralleller. Hun virket oppriktig og jeg fant overhodet ingen grunn til å tvile på det hun sa. Igjen fristes vi av tanken om en hendelse i grenseland av den fysiske verden.

Det ville jo forklare hvorfor onkelen, som var så nær, ikke opplevde noe som helst.

<u>23. november 1954. Torpo.</u>

De tre jentene Anne og Tora Storedal og Tora May Haugo var på vei hjem fra skolen da de oppdaget at de var forfulgt av en flygende gjenstand. Den nærmet seg bakken og stanset, svevende bare en meter eller to fra dem. Den var rund, ca. tre meter i diameter og bunnen var "sort, ispedd gule flekker som kunne vært glass, og en rekke små røde fremspring". Den øvre delen var gjennomsiktig og de kunne se en "mann" som manøvrerte noen spaker på innsiden. Han hadde på seg sort bukse, sort jakke og noen fantastisk store røde briller for øynene. Han så på en av jentene. Så steg "farkosten" og skrenset en høyspentlinje så gnistregnet sto til alle kanter. Jentene løp da sin vei. De kjente en lukt, som av "stekte pølser." En "stripe" ble funnet i snøen, antakelig laget da "farkosten" hang foran jentene.

Kilde:

Rapport sendt av Oddvar J.Larsen til Civilian

Saucer Intelligence of New York. Funnet i et brev fra Albert S.Rosales.

Her er også en av de "ukjente" sakene fra tidligere dager. Vi setter pris på om noen av våre lesere kjenner til noen av navnene i denne sak, da det vil være interessant å følge den opp. Selv om dette skjedde for mange år siden, vil nok en slik sak ha brent seg inn i hukommelsen til barna.

Mai 1957. Hallingdal

Smultringformet UFO og humanoider iakttatt i Hallingdalen

"For noen år siden fikk jeg i all hemmelighet greie på at en mann her i Flå skulle ha sett en "flyvende tallerken". Jeg har nå kontaktet mannen. Han opplyste at han nødig ville ha publisert dette, mente folk bare ville beskylde ham for å lyve.

Jeg kjenner mannen svært godt, og har full tiltro til det han fortalte, og her er beretningen:

"I mai måned 1957 lå han på tømmerhugst i en hytte i "Turufjell", på østre side av Hallingdal mellom Gulsvik og Flå. Ca.kl. 04.00 om morgenen kom han ut fra hytta. Det var pent vær og god sikt.

Han får da høre et sus, sammenlignet det med lyden av en stor fugl som flyr forbi en. Han så seg derfor rundt, og ble var et luftfartøy som kom forbi på ca. 100 meters avstand. Det kom sakte sigende og stoppet. Formen var rund med et gjennomgående hull. Han anslo diameteren til ca. 15 meter. Farven var sølvgrå.

Mens han sto der ble det slått ned en plattform med gitter rundt, og det kom ut to små, mørkkledde mennesker. De sto en stund og "pekte og glodde" som han uttrykte det. Etter en tids forløp gikk de inn igjen og plattformen ble trukket inn på plass. Så begynte "tallerkenen" å bevege seg igjen, først sakte med en svak lyd som av en vifte.

Etter omtrent 300 meter ble farten satt sterkt opp og det var borte "på et blunk", som han uttrykte det.

Som før sagt så tror jeg ikke mannen bare har slått en skrøne, han er ikke av den typen."

Kilde:

Personlig brev fra Olav M. Eidal til Nils Sælensminde, 9. november 1964, med kopi til Gunnar Bertelsen.

UFO-80, Gunnar Bertelsen 1980. Side 67.

Nok en sak det er vanskelig å forholde seg til. Det er ikke lett å bedømme en hendelse en får referert gjenom en tredjeperson. Men en ting kan vi si. Faren for at slike mennesker spiller omverdenen et puss er minimal. Tømmerhoggere av denne årgang er gjerne den trauste typen som helst ikke forteller om slike hendelser i det hele tatt.

Papua New Guinea

Faktisk ligner historien en hel del på den berømte hendelsen på misjonsstasjonen til pastor William Gill, på Papua, New Guinea, der Gill og 30 andre så et tellerkenformet fartøy stå stille ca. 75 meter oppe i luften.

Fader Gill vinket til fire menneskelignende vesener som så ut å arbeide med noe. Til alles forskrekkelse vinket et av vesenene tilbake. Dette førte til mer vinking, men fartøyet landet ikke. Etter en stund steg gjenstanden og forsvant.

Nå kan en jo være fristet til å si at - Javel, da er vel dette noe Eidal har lest da, og så slå det vekk.

Men, nei. Datoen på hendelsen på New Guinea er 26. juni 1959, altså *over to år etter* hendelsen i Hallingdalen. Kanskje Fader Gill kjente Olav Eidal, og kopierte hans historie?

For ordens skyld, Fader Gills historie er det ikke funnet en naturlig forklaring på, og en skal vel ikke dra en prest i tvil?

Kilde angående hendelse New Guinea:
Nærkontakt. Dr. J.Allen Hynek i samarbeide med Edmund Scientific.

4. jan 1958. Sandnes/Stavanger

Nok en tømmerhogger, og nok en lite undersøkt sak. Denne gang i området rundt Stavanger/Sandnes.

Lang og brun

En navnløs tømmerhogger rapporterte om en landing av et ukjent objekt, og en meget lang

mann kom ut, med et solbrunt ansikt, og med hjelm på hodet. Han forsvant inn igjen etter noen minutter, og farkosten tok av "med en lyd som fra en flokk fugler."

Luftforsvarets offiserer og politiet søkte gjennom de snøkledde åsene etter spor.

Kilde:
Jaques Vallee: *Passport To Magonia*. Side 269. Igjen klippet fra *Flying Saucer Review* nr. 2 1958.

Tja, ikke mye å gå etter, en engelsk notis i en amerikansk bok av en fransk vitenskapsmann, om en norsk tømmerhoggers opplevelse i 1958. Kanskje vi kan få mer informasjon fra våre lesere på denne saken? Som den står nå er den for tynn til engang å kommenteres.

1950-tallet. Målselv.
Kvinnen, som under hendelsen bare var syv år gammel, var ute og fisket ved en elv. Hun så da et grått ovalt objekt på den andre siden av elva. Det forsvant ut og inn av skogen. Jenta vinket og lo mot "farkosten". Etter en stund kom det sakte og rolig glidende over elva og landet tett ved jenta. Hun visste selvfølgelig ikke hva dette var. Hun trodde det var mennesker som kom ut av "farkosten". Vesenene var like høye som jenta. De hadde små mørke øyne, en liten sammensnurpet munn og en nese som knapt var synlig. Til tross for dette ble ikke jenta redd. De sa at de skulle titte på henne og ta noen prøver. Vesnene tittet på tennene hennes, tok av støvlene og så på føttene hennes og tok etter det noen prøver. Da undersøkelsen var klar, spurte de om hun ville følge med dem og se hvordan de hadde det. Jenta tenkte på sin mor og ville derfor ikke følge med. Da lovet de å komme tilbake igjen, gikk inn i "farkosten" og vinket til henne da de dro i vei skrått opp i luften. Til slutt var "farkosten" så liten at jenta ikke lenger kunne se den. Vesnene hadde hele tiden kommunisert telepatisk. Da jenta vendte seg mot elva igjen så hun at den rant feil vei. Hun hadde mistet orienteringen.

Kilde:
Rapport Nytt nr. 2 april 1994. (Riksorganisationen UFO-Sverige).

Liksom den neste saken så omhandler denne barneopplevelser. Vi kjenner ikke til den annet fra det svenske *Rapport Nytt* og vil derfor være takknemlig for tips fra leserne om noen skulle dra kjensel på denne lille jentas historie. Vi vil gjerne snakke nærmere med henne, i tilfelle det kan komme ytterligere opplysninger ut av saken. På slutten sto det at jenta hadde mistet orienteringen da elva for henne rant feil vei. Kanskje hun nå sto på andre siden og at hun har opplevd mer enn hun husker?

August 1963. Skjervøy.
Denne saken hører vel egentlig hjemme i kategorien 2. grads nærkontakter, men den er såpass interessant at vi tar den med. Den er fortalt av Helge Mikalsen.

Nærkontakt i Kågsund, Skjervøy
"Den 21. eller 22. august 1963 var jeg på fisketur med min båt i Kågsund, Skjervøy. Jeg gikk hjemmefra kl.17.00 og kl.17.30 var jeg på fiskeplassen. Fint vær, stille og klart.

Da jeg hadde fisket en stund skulle jeg skiftet plass og gikk til en liten grunne ved Skjervøyskjæret.

Jeg så da etter et medd (referansepunkt) på Arnøy for å finne den riktige dybde. Klokken var da omtrent 18.30 og da jeg så vestover mot Arnøy så jeg liksom en flamme av en rakett som ble skutt opp fra fjellet.

Jeg tenkte det var marinen som hadde øvelse, men da måtte det virkelig være noe nytt som ble prøvd. Flammen jeg så var bred, ca. to meter, farven var orange. Jeg satt og så på den da den fòr rett til værs, men farten var ikke så stor som når en rakett blir skutt opp. I omtrent 2000 meters høyde ble flammen borte og jeg så noe stort grått på himmelen. Jeg trodde da at det var en ballong eller fallskjerm jeg så.

Det var nå litt gråvær fra øst, men UFOet beveget seg rett mot vinden. Den kom stadig nærmere og hele tiden satt jeg og stirret på den. Den passerte over Singlatinden og over Mikkeby i samme høyde, men begynte nå å komme ned-

over og ut over sjøen der jeg var.

Det var to stykker av dem nå, en liten og en stor. Den store gjenstanden hadde flere store ovale vinduer oppe, ca. to meter høye, og jeg så fem vinduer på den siden som vendte mot meg. Avstanden var ca.150 meter og bare 15-20 meter over havet. Da kom det plutselig ut to skinner eller lignende fra det store UFOet, og det lille UFOet satte seg på dem og ble trukket inn i den store. Det lille UFOet var omtrent to meter høyt og ca. tre meter langt, ovalt. Det var ingen flamme, røyk eller lyd å hverken se eller høre.

Klokken var nå ca. 18.40 og jeg må innrømme at jeg var nervøs og anspent og redd der jeg satt og så på det hele. Jeg kikket rundt meg for å se om det skulle være noen andre båter ute slik at jeg kunne få noen andre vitner på det jeg så, men det var ikke en båt å se på havet da.

Kanskje skyldtes det lørdagen, for ellers er det båter ute hele dagen.

Det var blitt litt mer vind nå og sjøen var mørk, men under UFOet var det helt blikk stille og blank sjø.

I ett av vinduene så jeg det kom et grønt lys rettet mot meg. Lyset var ca. 30 cm og rundt, det forandret farge fra lysegrønt til mørkegrønt. Det så ut som om noe beveget seg bak lyset.

Jeg forsøkte å løfte opp en fisk, men jeg var som lam og klarte det ikke, og om det kom av at jeg satt slik i spenning eller om det var noe annet vet jeg ikke.

Det store UFOet anslo jeg til ca.10 meter høyt. 35-40 meter langt, ovalt eller rundt kan jeg ikke si bestemt da det hele tiden bare hadde en side vendt mot meg. Den var flat under med en liten forhøyning på midten oppe. Den hadde stoppet rett over en tysk lastebåt som forliste der i 1944, lastet med malm og kvikksølv.

Jeg så noe som jeg ikke er helt sikker på, enten trakk den noe opp av sjøen, eller den slapp noe ut, flere små mørke gjenstander kom mellom UFOet og sjøen, for meg så det ut som om det det kom opp av havet og inn under den. Den hadde stått stille hele tiden i ca.10 minutter. Den la seg litt på siden og begynte å lette på seg. Plutselig satte den opp farten og forsvant ut av Kvenangen, farten var kolossal.

Fargen var som aluminium eller sølvgrå, på begge gjenstandene. Jeg var snar å få opp fiskesnøret som jeg hadde holdt i handa hele tiden og dro hjem."

Kilde:
UFO-NYT, 3/1968. Fortalt av Helge Mikalsen.

Hitra/Smøla

Deler av denne saken har en parallell fra Hitra, observert fra Smøla, midt på natten den 27. august 1987. Der en huseier fra sitt soveromsvindu, (se *UFO* 1/1994, side 9-10), observerte noe han bedømte som en rakettoppskytning. Med den forskjellen at dette var lydløst, og kom rett mot ham før den skiftet retning og forsvant inn over fastlandet. Denne saken er innrapportert til Forsvaret gjennom telefon og dertil innkalling og avhør hos politiet. Saken er for tiden under etterforskning.

Om det kan ha noe med saken fra 1968 å gjøre er lite sannsynlig.

I forbindelse med det å observere fra vann om natten kan jeg nevne at det er meget vanskelig, da alle horisonter både er rett ved siden av deg og langt unna på samme tid. Å kjøre båt på vannet om natten er meget kravfullt. Før du vet ordet av det "vokser" land opp foran båten raskere enn du kan tro det går an.

Avstandbedømming er omtrent umulig å gjøre til vanns natterstid, hvis en ikke er spesielt trenet.

Dette vil jeg påstå etter flere øvelser i skjærgården utenfor Nøtterøy/Tønsberg i regi av NUFOC (Norsk UFO Center) og UFO-NORGE.

<u>Juli 1965. Holsenøy/Bergen</u>.
Bergensdame så UFO-pilot på bare tre meters avstand

"En Bergensdame opplevde i juli 1965, som 52 åring, å få se en "UFO-pilot" på nært hold ved en hytte på Holsenøy, like utenfor Bergen."

Hun forteller:

"Jeg satt inne i hytten, like ved vinduet og leste i et ukeblad da jeg ble oppmerksom på et gult, skarpt lys rett over naboens flaggstang.

Lyset var som en sterk, blendende okergul sol,

og avstanden fra meg var ca. 30 meter. Objektets høyde over bakken var ca.15 meter. Lyset kom rett mot meg og konturene kom klart fram. Det minnet meg om et minifly, uten hale, og det hadde ingen identitetsmerker. "Piloten" lignet en spedbygd gutt og hadde stort hode i forhold til kroppen, samt unaturlig store mørke øyne. Han hadde hjelm, og hendene hvilte på et slags ratt. Han hadde blek ansiktsfarge, men ellers dominerte den skarpe gulfarven hele objektet.

"Piloten" satt under en slags plexiglass-lignende hette. Han virket også gul over det hele. Objektet sto bare et par sekunder utenfor vinduet, påca. tre meters hold. mens "piloten" betraktet meg intenst.

Under dette følte jeg meg helt paralysert. Men da jeg slo håndflatene i bordet og utbrøt: "Å, nei", skvatt "piloten" til og "flyet" startet igjen.

Jeg løp utenfor hytten for å ta objektet nærmere i øyesyn. Det var da allerede kommet opp i høyde med en fjellkam, og dreide utover mot Håvøysund, hvoretter det aksellererte, steg loddrett opp og forsvant ut av syne. Under dette hørte jeg en slags hvinende lyd fra objektet. Etterpå hadde jeg en lammende følelse i kroppen og flimmer for øynene, etter å ha sett på det skarpe lyset."

Andre data:
Klart vær, vindstille, ca. 25 varmegrader. Objektet ble sett i ca.1.5 minutter, mellom kl.14.00 og 14.30. "Flyet" hadde svart nese og bunn. Da hun observerte objektet utenfor hytten virket den svarte bunnen sirkelrund. Størrelsen på objektet var tre-fire meter. Observatøren mente det måtte være utenomjordisk, på grunn av at "piloten" bare var på størrelse med et barn.

Da hun alltid har stilt seg kritisk overfor UFO-er av frykt for å dumme seg ut, fortalte hun ikke historien til noen før i 1973. Da fortalte hun det til sin sønn, og gikk motvillig med på å skrive en rapport.

Det kan nevnes at historien er litt spesiell for redaktøren av *Fakta?*, da observatøren er hans mor.

Kilde:
Fakta? 2/1973. Gjengitt i NUFOCs *Rapport Nytt* 1/1974.

Nei, det er ikke lett å trekke *noens* mor i tvil, uten å kalle det innbilning eller hallusinasjoner, og hvem vil beskylde sin mor for slikt? Og dessuten kommer vi tilbake til det igjen, hvorfor ser forskjellige mennesker de samme hallusinasjonene? For hva kan det ellers være? Når vi kun har én persons utsagn er det ikke lett å forske i saken, men det dreier seg stadig om stødige mennesker som ikke har noe å vinne på fortelle slike ting, og det er frustrerende. Senere i bladet vil dere finne en observasjon fra Lånke i Nord-Trøndelag det finnes en del likhetspunkter.

<u>September 1966. Vardø.</u>
Personen, som ønsker å være anonym, kjørte i sin bil mot fergestedet Svartnes. Ved ankomst ser observatøren det han tror er en bil av moderne snitt, uten synlige hjul, og rød av farge. Den var helt likt utstyrt med lykter foran og bak og avrundet i formen. To menn med mørkeblå kapper og belte sto ved siden av.

Da det ikke fantes andre mennesker på kaia ble det til at en samtale oppsto mellom vitnet og de to mennene. De ble beskrevet som å ha gule øyne bak solbrillene og seks fingre på hver hånd. Dermed var de avslørt (ifølge observatøren) som besøkende fra verdensrommet.

Deretter fulgte den sedvanlige samtalen vi så

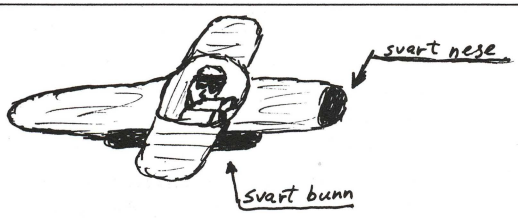

Holsenøy ved Bergen, juli 1965

ofte har hørt før. Om uforståelige kriger, om sykdommer og elendighet. At vi mennesker er så til de grader ufornuftige at vi setter oss i slike situasjoner. At de så spør om hva veiene er for noe, og hvorfor de ikke fortsetter ut over vannet, setter jo disse påståtte romfarerne i et noe underlig lys. En skulle jo tro at det ville være ABC å vite denslags for interplanetariske reisende, men akk, uvitenheten er slående i mange slike saker.

Observatøren fikk dessuten stor angst for å bli tatt med som forsøkskanin, og motsatte seg naturlig nok dette, men ville svært gjerne bli hentet ved en senere anledning, om verdens galskap smittet nordover. Ifølge observatøren foregikk kommunikasjonen ved hjelp av telepati. Han fikk også glimt av et stort fartøy et stykke unna som han bedømte til å være ca. 200 meter langt.

Kilde:
Brev fra rapportør bearbeidet for *UFO* 1/1993, side 4.

UFO-NORGE stiller seg meget skeptisk til denne historien. Den var skrevet i en ubehjelpelig stil, bar preg av hastverk og var lite gjennomtenkt. Den er her gjengitt i en meget "snill" form.

24 April 1970. Kristiansand.
Fire anonyme observatører så et smultringformet objekt med syv utstikkende deler som endte i kuler. Det svevde over Tronstad-høyden og flere vesener ble sett bevege seg inne i objektet. Snøen skal visstnok ha smeltet rett under objektet.

Kilde:
Brev fra Albert S. Rosales, 15.juni 1993.

Nok en sak med mangelfulle opplysninger. Den kan egentlig ikke engang kommenteres, så lite vet vi. Vi tar den med i tilfelle noen av leserne har hørt om den og kan gi oss flere opplysninger.

Ca 1972. Kolvereid/Rørvik.
I forbindelse med hendelsene rundt Namsenfjorden i den snøfrie del av 1972, der det dukket opp et tyvetalls trekantmerker i fjæra, av anselig størrelse, ble det også rapportert inn flere underlige lysfenomener. Blant disse dukket det også opp rykter om en nærkontakt av 3.grad.

Denne skulle være opplevd av to gårdbrukere fra Kolvereid ved Rørvik. Men beklagelig nok har det ikke vært mulig å undersøke saken nærmere, da begge gårdbrukerne og deres hustruer på det mest konsekvente nekter å si et ord om opplevelsen.

At NUFOC (Norsk UFO Center) overhodet har kjennskap til saken skyldes at den ene av karene, etter kraftige henstillinger, hadde ytret noen få ord om hendelsen til en bekjent, som dengang var tilknyttet Namdal Arbeiderblad.

Karene var meget redde for å bli gjort til latter dersom episoden ble kjent, og de hadde bestemt seg for ikke å fortelle om den til noen.

Hva den ene til slutt hadde røpet for freelance-journalisten var at han en kveld var ute og gikk sammen med den andre gårdbrukeren. Et stykke lenger framme på landeveien fikk de se et slags blinklys, som de uten videre tok for å være en av veivesenets maskiner. De nærmet seg og så de mørke konturene av noe som sto i veikanten.

Da de kom enda nærmere fikk de til sin forskrekkelse se at tingesten langt fra var hva de trodde, men i stedet en merkelig klokkeformet "farkost". En liten skikkelse med en slags lykt i hånden spratt omkring utenfor tingesten, med "røyskattaktige" bevegelser, for å bruke gårdbrukerens egne ord.

Kilde:
NUFOC Spesialhefte: *Avtrykkene Ved Namsenfjorden*. 1979, side 5.

Det er synd at det ikke lyktes å få undersøkt saken bedre dengang. Hvis noen av leserne har kjennskap til denne saken setter vi pris på å bli satt i kontakt med gårdbrukerne. Kanskje de har fått dette litt mer på avstand etter 22 år, og er villige til å prate om saken.

Det bør understrekes at bløff i dette tilfellet virker særdeles usannsynlig. Journalisten kjenner de to mennene, og hva skulle motivet være?

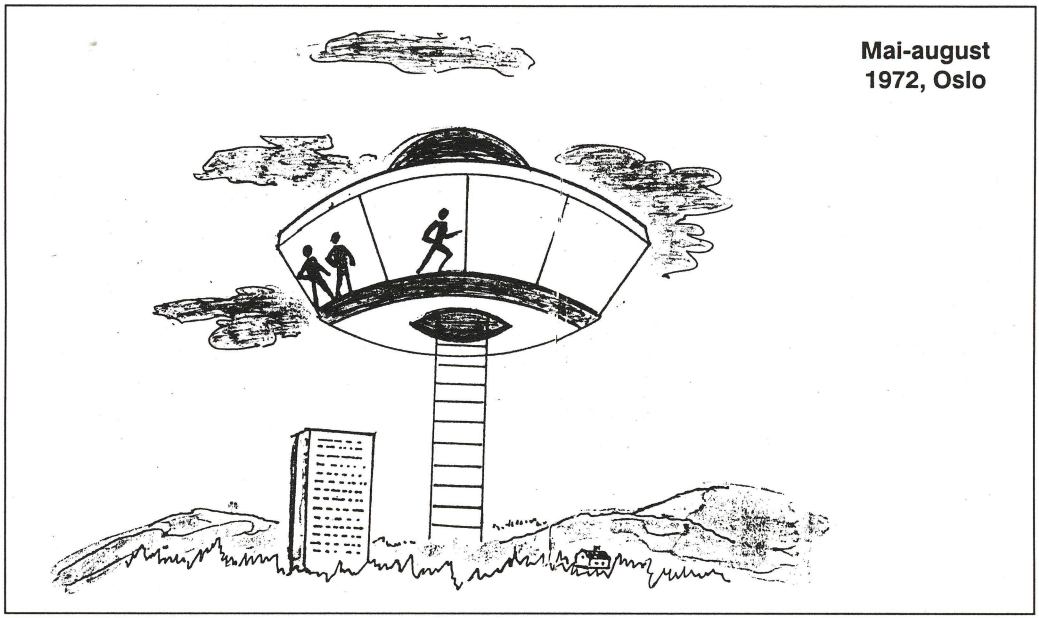

Mai-august
1972, Oslo

Mai-august 1972. Oslo.

En dame som helst ikke vil ha navnet sitt landskjent etterlyste for 10 år siden i *Det Ukjente*, flere mennesker som hadde observert det samme hun gjorde over Solvang hagekoloni i Oslo sommeren 1972.

Nå er jo ikke *Det Ukjente* det bladet vi ser på som det mest seriøse i handelen, men siden vi også har mottatt damens rapport om saken, bringer vi herved hennes historie.

Så det på TV

"Jeg har sjelden snakket med noen om denne opplevelsen. Det som hendte er rett og slett så utrolig at jeg ikke har regnet med å bli trodd. Jeg tror at jeg mer eller mindre har forsøkt å glemme det hele. Men høsten 1983 sendte norsk TV et program om UFOer. Det var blant annet et intervju med Travis Walton, amerikaneren som var borte i flere dager, i 1975, etter et møte med et slikt fenomen i skogen. UFO-fenomenet på TV var nøyaktig maken til det jeg så på Solvang hagekoloni i Oslo 1972, altså tre år tidligere. Dette fikk meg til å forstå at det jeg opplevde dengang var helt unikt, og at jeg burde fortelle noen om det - og fremfor alt - etterlyse andre mennesker som så det samme.

50 meter unna

Klokken var seks eller syv om kvelden. Jeg noterte ikke datoen, men det var iallefall sommer, og det var fullt dagslys ute. Jeg bodde dengang i nærheten av Solvang hagekoloni, og pleide ofte å gå turer i skogen like bak kolonihagen. Denne kvelden hadde jeg gått en tur til Sognsvann. Jeg var på vei tilbake, og hadde nettopp passert den elektriske kraftstasjonen ca. 300 meter fra Solvang hagekoloni. I det jeg skulle gå ned den lille stien som fører ut på den sterkt trafikkerte Sogns-veien, bråstoppet jeg. Knapt 50 meter fra meg hang det en utrolig gjenstand i høyde med toppen av furutrærne foran meg, i hjørnet av hagekolonien. Den var av den klassiske tallerkentypen, rund med en rekke vinduer på midten. Den var av et lyst, sølvaktig metall, som jeg aldri har sett maken til. Det er vanskelig å si noe nøyaktig om størrelsen, men jeg tror ikke den kan ha vært stort mer enn 10 meter i diameter.

En sensasjon!

Rett under gjenstanden var folk i hagekolonien i ferd med å stelle hagene sine.

Jeg så to eller tre mennesker, alle med ryggen mot UFOet. Så lenge jeg sto der, var det ingen

av dem som snudde seg og fikk øye på den ufattelige gjenstanden som befant seg bare 10-20 meter unna dem. Jeg forsto raskt at det var et UFO (?) jeg hadde foran meg, og min aller første impuls var å rope til folkene i hagekolonien og be om hjelp. Men i neste øyeblikk forsto jeg at de hadde like lite å stille opp mot dette som jeg selv. Jeg gjemte meg bak et lite buskas som sto like foran meg, og herfra betraktet jeg gjenstanden. Jeg hadde ingen klokke på meg, men jeg tror jeg observerte det omkring fem minutter.

Jeg så nå til min store forbløffelse at det hang en leider ned fra midten av den og helt ned på bakken. Leideren var laget av det samme sølvaktige materialet som resten av objektet.

Jeg var ikke på noe tidspunkt redd mens jeg observerte det. Jeg trodde jeg var vitne til en sensasjon, og tenkte at det var fantastisk at jeg virkelig opplevde dette. Samtidig ønsket jeg av alle krefter at det skulle forsvinne.

Tre like vesener

Folkene i hagebyen var fortsatt bøyd over arbeidet sitt. Da så jeg det utrolige; det var levende vesener inne i farkosten. Plutselig kom to eller tre av dem på en gang til syne i vinduet som var nærmest hagekolonien. Vesenene var helt like i silhuett. De var på størrelse med mennesker, og figuren var også som hos mennesker. De var kledt i tettsittende drakter med hjelmer, og alt sammen virket som om det var laget av samme materiale som leideren og selve objektet. Plutselig virket det som om de fikk hastverk eller ble urolige for et eller annet. Et av vesenene beveget seg raskt bakover. Jeg kunne følge ham helt tydelig fra vindu til vindu, til han forsvant i den andre enden av rommet.

Jeg følte meg helt overbevist om at dette var levende vesener og ikke roboter, de hadde meget menneskelignende bevegelser.

Så lettet den plutselig. Helt lydløst steg den tilværs og begynte å sveve over tretoppene, utover Sognsveien og nedover mot Oslogryta.

Grepet av sensasjonslyst

Da det lettet ble jeg plutselig modig. Jeg løp etter det ut på Sognsveien og så etter det, der det svevet lavt over sentrum av byen og forsvant mot øst.

Nå var jeg grepet av sensasjonslyst, og senere samme kveld fortalte jeg noen venner om episoden. De tok det svært lett og endte med å le det bort. Men jeg tenkte "den som ler sist, ler best" og jeg gottet meg ved tanken på hva de ville si når de åpnet avisene neste morgen og fant nyheten om "UFOet" på alle førstesidene. For jeg regnet med som sikkert at mange hadde sett det, og at det var virkelig sensasjonsstoff.

Men...?

Men da jeg åpnet avisene neste dag, sto det ikke et ord om UFOet noe sted. Jeg må derfor spørre meg selv, var jeg den eneste som så det? Kanskje det er slik at bare noen få kan se dette? Hjelp meg å finne det ut, så noen andre det samme som jeg denne sommerkvelden i 1972?

Jeg har aldri merket at jeg er noe annerledes enn andre, og jeg er ved mine sansers fulle bruk. Jeg regner meg som fullstendig normal, og hvis dette var en hallusinasjon, er det iallefall første og siste gang jeg har opplevd det. Selv er jeg overbevist om at det ikke var en hallusinasjon."

Kilde:

Det Ukjente, 11/1984. Side 46-48.

Nei, det er sannelig ikke greit. Det virker jo underlig at en gjenstand av disse dimensjonene kan gå ubemerket for seg bare 20 meter fra folk. Hvis det da foregikk i vår fysiske verden. Hvis ikke er det to muligheter. Enten foregikk dette inne i hodet på vedkommende, en psykisk eller underbevisst hendelse. Eller det kan ha ligget på grensen av vår fysiske verden.

Vi vet jo at katter og hunder har et bredere hørselspekter enn oss, og mange dyr har et bredere synsspekter også. Enkelte ganger "tar vi inn" elementer på et fotografi som ikke er der da bildet blir tatt. Likefullt kommer det med via kameraets "øye".

Kanskje det vår dame så lå i grenseland og at hun kanskje hadde en sinnsstemning som gjorde henne istand til å oppfatte dette, i motsetning til de andre i hagekolonien. De burde reagert på en

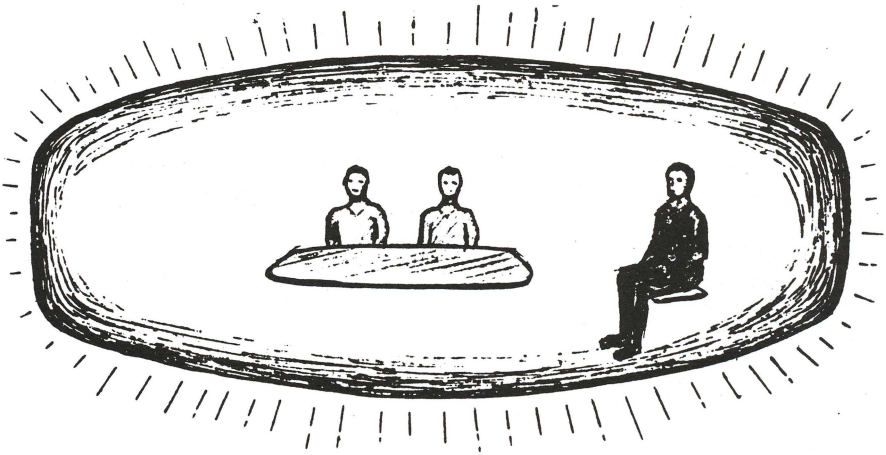

Sensommer 1974, Oslo

såpass stor tingest. Den ville presset seg inn i øyekroken om den bare var 20 meter unna. Den var jo en severdighet, jeg mener, vi snakker jo ikke om en vanlig buss!

<u>Sensommer 1974. Oslo.</u>

CE III, midt på dagen i Oslo

Det var en sensommerdag i 1974 at vår hjemmelsfrue, 73 den gang og som ønsker å være anonym, var ute og spaserte i godværet, i et villastrøk på Oslos vestkant. Det var nær midt på dagen, og solen sto høyt på en klar himmel. Det var ekstra lite trafikk denne dagen, selv om Holmenkollbanen gikk like ved. Nærmeste stasjon var Ris.

Vakker musikk

Da hun kom fram til et veikryss nådde lyden av vakker musikk ørene hennes. Fruen kikket seg undrende rundt uten først å oppdage kilden, men musikken kom nærmere. Hun fikk så øye på et objekt et stykke oppe i luften, over høye furutrær i nordlig retning. "Det beveget seg sakte som det var på speidertokt", mente hun. Øyenvitnet forteller videre at objektet nå hurtig kom lavere, nesten til tretopphøyde. Musikken forstummet og ikke en lyd hørtes fra farkosten, som ble beskrevet som firkantet avlang med avrundede hjørner. I størrelse var det omtrent som et "lysthus" eller en liten hytte. Hun mente det var mørkt brunaktig i farven. Gjennom et stort vindu eller muligens gjennomsiktig vegg kunne hun se tre skikkelser.

Da vår observatør begynte å gå hjemover samme vei hun var kommet fulgte objektet etter, men steg oppover igjen med en liten røyk - eller kondensstripe etter seg. Fruen, som følte seg iakttatt, antok at objektet steg høyere for å gå klar av en rekke høye trær som kranset veien gjennom svingen. Og for å få mer oversikt, idet både veien og øyenvitnet ble skjult av løvtrærne. Da terrenget ble mer åpent nærmet det seg tretopphøyde igjen, muligens enda noe lavere.

Ca. 2 meter høy og kledd i "mørk dress"

Øyenvitnet som stadig vekk snudde seg og holdt øye med objektet, sa at det hele tiden befant seg noe bak og over henne, men litt til side for veien. Hun kunne nå tydelig se de tre skikkelsene inne i fartøyet, som var sterkt opplyst av et gulhvitt lys. To personer i hva som ble beskrevet som mørke beige arbeidslignende klær satt ved et bord med ansiktene vendt utover - mot henne. Det var ingenting å se på bordplaten og ingen bordben var å se. Litt til høyre for disse satt den tredje personen som var endel høyere enn de to andre,

ca. 2 meter.

Denne var kledt i "mørk dress" eller "søndagsklær" og var svært "slank og staselig" - tydeligvis lederen. I tillegg til dette la hun merke til at de var barhodet og hadde mellomblondt hår.

- Vil De ikke komme ombord?

Mens nå objektet var ganske nært, og fruens oppmerksomhet var rettet mot det, reiste "lederen" seg plutselig og slo ut med den ene armen i en innbydende bevegelse, samtidig som han bukket lett og smilte. Det var som om han sa: "Værsågod! - vil De ikke komme ombord?". Til tross for at hun oppfattet denne handlingen som klart vennlig, forteller hun, ble hun skremt og tenkte at nei, dette ville hun ikke være med på. Hun begynte nå å løpe nedover veien til sitt hjem. Hun fortalte videre at hun forsøkte å gjemme seg bak busker langs veien, samtidig som hun holdt øye med farkosten, og la merke til at "lederen" flere ganger reiste seg og gjentok sin inviterende gestus. Da hun endelig, - svært andpusten og nesten segneferdig nådde hageporten, kastet hun et siste blikk opp på objektet før hun kom seg inn. Det sto da stille i luften - nærmest avventende for hva som videre ville skje. Hele hendelsen fant altså sted mellom kl.12.00 og 13.00 og hun antok varigheten til ca. 20 minutter.

Mareritt

Øyenvitnet torde ikke fortelle til noen hva hun hadde opplevd. Det gikk faktisk flere år før hun betrodde seg til sin egen sønn. Intervjuet som er gjort i 1980, gjenspeiler en åndsfrisk 79-åring, på hvem hendelsen hadde gjort et dypt og varig inntrykk. I den første tiden etter nærkontakten, da hun holdt alt for seg selv, av frykt for å skremme noen, som hun sa, gjenopplevde hun hendelsen flere ganger i drømme. Disse hadde, forstår vi, nærmest karakter av mareritt.

Godt omdømme

Fruen er kjent for å ha et godt syn og godt omdømme, og for utenforstående virker det utelukket at hun skal ha diktet opp historien.

Kilde:

Rapportskjema 7. april 1980 og *UFO-Norge Nytt* 3/1980.

Også en sak som får oss til å undre. Hvorfor er det ingen andre som ser snurten av en slik "ikke-tilhørende gjenstand" i hverdagen? Hva kommer det av at noen har en slik tydelig fysisk oppfattelse av noe så konkret som fruen forteller om, og ingen andre hverken ser en millimeter, eller, som i dette tilfellet, hører en tone? Det var forresten en artig vri, dette med musikken. Vi har ingen riktig parallell til den i andre saker. Igjen står vi tilbake med flere spørsmål. Var dette en psykisk opplevelse? Var den dimensjonell? Og tilslutt, ville hun forsvunnet hvis hun hadde akseptert invitten?

Svaret må vi nok drøye med.

November 1975/76. Arendal.

Hva så Alf Dale?

Årstallet har gått i glemmeboken, men det var i 1975 eller 1976, og han gir oss her sin beretning, fra sin bolig ca. tre mil nord for Arendal. Dessverre bor han alene, slik at han ikke hadde noen å dele opplevelsen med:

"Det var en mørk novemberkveld, klokken var vel bortimot 10. Jeg hadde slukket lyset på kjøkkenet og ville gå og legge meg. Da var det at jeg fikk se noen merkelige lys ute på jordet ca.150 meter borte. Det så ut som noen gikk omkring og lyste med lommelykter, som om de lette etter noe, men jeg så bare lysene. Hvordan de så ut de som bar lyktene vet jeg ingenting om.

Som jeg sto der og undret meg over hva de kunne ha å gjøre der på denne tiden av døgnet, fikk jeg et kraftig lys, som av en lyskaster, rett i ansiktet. Det sterke lyset kom fra et punkt noe til venstre (vest) for de små lysene, og høyere oppe. Jeg ble helt blendet av det sterke lyset, men det varte bare en kort stund. Som om man hadde skrudd av en bryter ble det helt mørkt. De små lysene (som minnet om lommelykter) var også borte.

Jeg ble stående og stirre ut i mørket og syntes at dette var merkelig rart.

Da fikk jeg se, på samme sted som de små

lysene hadde vært, noe som jeg helst vil kalle for en beholder eller søyle. Den kunne være noe slikt som to og en halv meter høy og 50 - 60 cm. i tverrmål.

Til og begynne med var den svakt lysende, men dette ble etter hvert sterkere og til slutt sto den der, fullstendig opplyst.

Etter en stund slo det flammer opp fra toppen på søylen. De så ut som vanlige varme, men det var noen veldige flammer, og de gikk først rett opp for så å bøye over mot høyre (øst).

Lenger nede på søylen ble det slynget ut noen rare tingester, som mest kunne ligne på svære pølser. De var bortimot to meter lange og 10 - 15 cm tykke.

De var svakt lysende, men lyset kom trolig fra søylen. Det kom mange slike, bortimot 10 stykker, og de la seg jamsides rett ut fra søylen. De var stygge, bent fram uhyggelige. De ble slynget ut med stor kraft og i rask rekkefølge. Så ble det plutselig stopp. Det kom ikke flere.

Men i stedet kom det fram to rør, som skinte i en vakker høyrød farve. De beveget seg sakte og smygende, og buktet seg mens de var i bevegelse, der de gled bortover mot skogkanten og forsvant bak noen trær. Flammene på søylen hadde nå minket helt ned. I stedet dukket det opp et tett regn av lysende skiver, som så ut som taggete stjerner.

De falt langsomt mot marken, men var borte med det samme de kom ned. Dette varte en god stund, men så sluttet det brått.

Mesteparten av det jeg hadde sett hadde nå løst seg opp, bare søylen sto igjen. Det var som å skru av en bryter, bare mørke novembernatten var igjen.

Jeg kan ikke komme nærmere enn dette.

Lenge fortalte jeg ikke noe om denne opplevelsen til et eneste menneske, og hittil har jeg bare nevnt den for noen få."

Kilde:
NIVFO-Bulletin, 1/1982. Side 16-17.

Ja, det må ha vært et spektakulært syn, nesten så en skulle tro noen hadde spilt ham et kraftig fyrverkeripuss. Men det hadde han vel kjent igjen, om ikke før så hvertfall på restene dagen etter.

Det er også her meget vanskelig å finne en naturlig forklaring.

25. juli 1981. Lånke/Stjørdal.
Liten mann på besøk i Lånke?
Hjørdis Hokstad sitter ved kjøkkenbordet og kikker ut gjennom vinduet mot sørvest. Her sitter hun hver morgen, med en kopp kaffe, og kjøkkengardinen litt fratrukket. Hun ser bedre mot jordet på den andre siden av veien da. Noen rådyr pleier å holde til ved skogkanten, og det er dem hun kikker etter denne morgenen også. En kikkert (12x50) stod i umiddelbar nærhet, slik at hun kunne få se disse vakre dyrene bedre.

Reflekterende blikkplate
Det var tidlig morgen, klokken var omtrent halv åtte, en sommerdag den 25. juli 1981. Det var sol, sørøst bris og sikten godt og vel 60 kilometer. Temperaturen var kommet opp i omlag 13 grader, og det kunne bli en fin dag.

Men så fikk fru Hokstad se noe som blinket i solen borte på engen, vel 250 meter unna. Hun hentet kikkerten for å se nærmere på dette, som hun trodde var en blikkplate eller "noe slikt" som reflekterte sollyset.

Men, det var jo noen som gikk ute på engen! Hvem kunne det være så tidlig på morgenen? Gjennom kikkerten fikk hun se en liten "mann" i en slags gråbrun heldekkende "kjeledress", som gikk oppover engen. Hva er det han holder i hendene? Hun fokuserte gjennom kikkerten, og merket seg at det var armene som var usedvanlig lange. Og "mannen" gikk på en underlig måte, - ja faktisk så underlig at det minnet henne om "de som gikk på månen".

Pistolkule, med spissen ned
Gjennom kikkerten fikk hun også se at "blikkplaten" var en gjenstand på størrelse med en liten bil, og den lille "mannen" gikk mot gjenstanden. Deretter gikk "han" inn gjennom et mørkt hull i siden, og fru Hokstad kunne ikke se "mannen" mer.

Nå begynte gjenstanden å flytte på seg, - først

Hjørdis Hokstad i Lånke:

– Jeg så en UFO

Adresseavisen 25.9.81

Av HANS MELIEN og IVAR MØLSKNES (foto)

Bak ospetreet sto gjenstanden, og herfra lettet den, sier Hjørdis Hokstad. I bakgrunnen huset hennes.

LÅNKE: — Jeg så en UFO. Det var ingen ballong. Og jeg så et vesen. Det var ikke et menneske. Jeg fantaserer ikke. Det jeg så, det så jeg.

Lørdag 25. juli, klokken var 7.30. Fru Hjørdis Hokstad i Lånke satt ved kjøkkenbordet og drakk sin morgenkaffe. Hun hadde kikkerten ved siden av seg. Oppe i skogbrynet, rundt 250 meter unna, hadde hun ofte sett rådyr gå og gresse, og hun tok opp kikkerten for å se etter dem.

Et sjokk

— Da fikk jeg mitt liva sjokk, sier Hjørdis Hokstad. Først så jeg noe som blinket intenst gjennom løvverket på et tre. Men plutselig får jeg også øye på en «mann». Han var uvanlig liten av vekst og hadde usle, vaggende gangjag. Jeg så ham godt, meget godt. Gjennom kikkerten (12×50), kunne jeg fokusere ham ganske tett inntil meg. Han var ifført en slags grå-brun kjeledress, som også lot til å dekke hodet, på lignende måte som en anorakkhette. Jeg så ham kun bakfra. Jeg hadde inntrykk av at han bar på et eller annet.

Jeg hadde knapt nok hørt om UFO. Det har aldri interessert meg. Jeg trakk derfor heller ingen slutninger om det jeg så, men jeg syntes det var litt underlig. Jeg satt og smålo for meg selv. Over hvor rart «mannen» gikk. Han minnet meg om amerikanerne som gikk på månen. Akkurat slik gikk han.

Til [illegible]rs

Han b[illegible] borte for meg, men bare sekunder etterpå begynte en gjenstand å stige til værs. Den gikk i spiral, som en korketrekker, steg langsomt. Jeg vet ikke riktig hva jeg skal sammenligne den med, kanskje en sigarett. Den var blank og reflekterte sollyset kraftig. Jeg skyndte meg ut på tunet. Gjenstanden kom svevende midt mot meg, et par tre hundre meter ovenbakken, hele tiden i loddrett stilling. Jeg fulgte den i kikkerten o kunne tydelig se et «emblem» opp ved toppen. Det var rødt o hjerteformet, og det sto bokstaver eller tegn der. Da gjenstande hadde passert huset, i retnin nord-øst, akselererte farten inn den forsvant bak en åskam. Obs vasjonen varte i omtrent ti min ter.

— Jeg lyver ikke

— Jeg vet at folk flest ikke tro meg, men jeg lyver i understreker fru Hokstad. Hu 60 år og til daglig husmor hjemmehjelp. — Jeg er også klar over at det jeg har fortalt bli en belastning for meg, kan bli jeg latterliggjort. Det få sin prøve. Like etter at jeg h observasjonen ble det skrev jeg hadde sett en ballong. I jeg virkelig arg. Jeg synes d nedvurdere et menneske.

Hva jeg så? Jeg vet ikke jeg ville likt å vite det Hjørdis Hokstad. Hun følger det stedet hvor hun så gje den stige opp fra. Der er ikk

å se, noen mørkebrune, nesten sorte flekker på bakken som om gresset skulle vært svidd av. Det kan like godt skyldes en biologisk

— Videre har vi diskutert observasjonen inngående med And-

(Foto: Ivar Mølsknes).

«Det jeg så

Adresseavisen 25.9.81

Norsk på
itt beste!

norskproduserte
ter på sitt beste.
er det rikt utvalg
ter og farger av
r og snitt-kry-
num.
ster er trivsel og
Ta en tur innom
omsterhandler nå
utvalget av nor-
blomster er på

GARTNERFORBUND

sakte oppover langs engen. Ved tregrensen begynte den å stige i spiralform. Nå så hun bedre, - og hun så at det var en form som minnet om en pistolkule, med spissen ned. Den steg høyere, og forandret deretter retning mot nordøst.

Fru Hokstad hadde nå gått ut, og kunne se gjenstanden godt gjennom sin kikkert, da den i stadig stigende fart, passerte hennes bolig mot nordøst. Den forsvant til slutt ut av syne på sørøstsiden av Værnes Flyplass.

Observasjonen har virket sterkt inn på fru Hokstad, og hun kan se for seg alle detaljer i hendelsen den dag i dag.

Ved kontakt med Trondheim Lufthavn om de hadde noe på radaren på dette tidspunktet var svaret negativt.

Kilde:

Rapportskjema, UFO-NORGE, 18. oktober 1981.

Leif Havik: *UFO-FENOMENET - Kan det umulige være mulig?* 1987. Side 158-159.

Folk som gjennom denne historien har besøkt Hjørdis Hokstad kan fortelle at etter hvert som de har blitt kjent med henne, blir de mer og mer overbevist om at hun har hatt underlig og uforklarlig opplevelse der ved kjøkkenbordet og morgenkaffen den 25. juli 1981.

Igjen er det et troverdig menneske, over den verste spillopp-alderen, som kan fortelle oss en utrolig historie. Jeg misunner ikke de som for enhver pris må ha en "A-4-forklaring" på slike beretninger. Vi for vår del kan ikke annet enn å arkivere den som uidentifisert.

Høsten1984. Mandal?

Tapt tid i veikanten ved Mandal

Vi skal nå gjengi en nærkontakt som ikke tidligere er publisert noe sted. Her ligger kun rapporten til grunn. Hvem vet, kanskje det blir aktuelt å undersøke denne saken nærmere hvis de impliserte føler at de vil "under lupen".

To venner, la oss kalle dem "Erik" og "Ola", henholdsvis 19 og 28 år gamle da hendelsen inntraff. De hadde vært på østlandet i forbindelse med en datamesse. Datoen er enten 13. eller 14. og måneden er enten oktober eller november, men året er definitivt 1984. De var begge bosatt utenfor Stavanger den gangen og var på vei dit fra Moelv.

Tre og en halv time forsinket

Klokken var 16.55 da de gjorde en stopp ved E-18 senteret ved Kristiansand. Her tok "Ola" en telefon hjem til sine svigerforeldre i Stavanger. Han oppga da at han ville være framme i Stavanger ca. tre timer senere. Denne stoppen tok 10 minutter.

Turen videre gikk via Egersund og videre til hjemstedene utenfor Stavanger.

De hadde ikke flere stopp, bortsett fra i Egersund for bensinfylling. De var hjemme kl. 23.30. Dette var tre og en halv time senere enn beregnet!, og det var god flyt i trafikken.

"Ola" mente det var noe tåke ved kysten.

De reagerte samme kveld på den sene ankomsten, men det var ikke før dagen etter at det slo dem hvor lang tid de hadde brukt på turen, og at tre og en halv time syntes å mangle.

Under turen hadde det falt hentydninger dem imellom angående bensinforbruket, som syntes unaturlig lavt. Tankmåleren syntes lenge å stå på ca. 1/4 tank. (Det er ikke spesifisert noen kjørelengde for denne visningen. O-GRs. anm.)

"Ola" benyttet morgendagen til å ringe sin søster, "Ellen", og fortalte om hendelsen.

Regresjon

I påsken 1985 besøkte "Ola" og "Erik", "Ellen". Hun foreslo da at de skulle prøve regresjon for om mulig finne ut hva som hadde skjedd den høstkvelden med de tapte timene.

Hun har tidligere bodd endel år i USA, er interessert i naturmedisin og foretar regresjoner, dog ikke profesjonelt, og har blant annet hjulpet mennesker til å kvitte seg med fobier.

UFO-NORGE vil i anledning dette få ta sterk avstand fra lettvint omgang med regresjon. Å la uprofesjonelle mennesker "leke" med menneskesinnet kan medføre store lidelser og alvorlige sinnstilstander. Derfor skal det søkes profesjonell hjelp i tilfeller hvor det kan være påkrevet å åpne skjulte, underbevisste "lommer" fra forti-

den. Vi er klar over at det i visse "New age inspirerte" kretser nærmest ses på som en form for selskapslek, noe vi vil advare mot på det sterkeste. Enhver som videresender et menneske til en hobbyterapeut for sinnsbehandling med vitende og vilje, kan bli stilt medansvarlig av norske myndigheter hvis noe går galt med vedkommende!

Vi fortsetter dermed historien med tapt tid og den første regresjonen i påsken 1985.

"Erik" prøvde først. Han ble gradvis ført tilbake i tid via andre hendelser inntil det aktuelle tidspunktet. Han opplevde dette øyeblikket som "totalt mørke". Han hadde inntrykk av at noe sperret slik at han ikke fikk fortalt noe om denne hendelsen. "Erik" ble deretter ført ut av regresjonen og opplevde ingen ettervirkninger.

Så var det "Ola's" tur. Han opplevde "reisen" mellom de forskjellige tidsepokene som å reise i en heis. Når døren åpnet seg kunne han gå ut og oppleve det som hadde skjedd på dette tidspunktet. Da han ankom den aktuelle hendelsen med bilturen opplevde han det lenge som helt "sort", men så kunne han skimte menneskelignende vesener som virket sinte. De ga ham ikke lov til verken å se, - eller gå ut av heisen han reiste i. Dette beskrev han på engelsk (han hadde tidligere bodd en del år i USA).

Han sa også: "De prøver å kontrollere meg, men jeg er ikke redd dem, for jeg er sterkere enn dem."

Deretter begynte kroppen hans å skjelve kraftig, som i spasmer. Etter denne kraftige reaksjonen ble han ført ut av regresjonen. Han opplevde ettervirkninger med skjelvetokter ca. en halv time etter regresjonen og redselen satt i enda.

Ny regresjon

Den neste regresjonen fant sted høsten 1985. Det var igjen "Ellen" som utførte den og "Erik" var eneste deltager.

Under denne regresjonen kom han fram til at stedet hvor denne hendelsen hadde funnet sted måtte ligge i nærheten av Mandal. Men han kan i dag ikke huske hvordan han kom fram til dette.

Han beskriver deretter at han sitter inne i bilen som står parkert på høyre side av veien. Han ser "Ola" sitte i førersetet, mens han selv sitter i passasjersetet foran i bilen.

Bilradioen spilte musikk av The Beatles. Han beskriver området rundt bilen som en stor skråning på høyre side. Denne var bevokst med skog. Over skråningen kunne han se fjell. På venstre side går terrenget nedover. Her renner det også en bekk.

En merkelig farkost

Under denne perioden av regresjonen opplevde ikke "Erik" det samme mørket som tidligere, men fikk likevel den samme reaksjonen som "Ola" når det gjaldt redsel og skjelvinger.

"Ellen" spurte hva han følte der han satt inne i bilen.

"Erik" svarte: "Jeg føler at jeg sitter i bilen, men ikke "Ola", selv om jeg ser ham."

"Ellen" prøvde da selv å gå inn i "Eriks" tanker, utfra den teorien at hun selv ikke hadde noen psykisk sperre, og følgelig på denne måten kunne omgås den sperren "Erik" syntes å ha. Etter å ha konsentrert seg om dette spurte hun "Erik" - "Hvor bør jeg gå?" Han svarte, "Opp skråningen til høyre."

Hun gikk opp skråningen gjennom glissen skog. Der kom hun fram til et åpent område, en slette. Det var kveld og skumring. Midt på sletta sto en merkelig farkost. Sett ovenfra hadde den en rund form, men sett fra siden hadde den form som en rugbyball.

På farkostens framside kunne hun se en skikkelse. Den sto tre til fem meter fra fartøyet, og så ut til å holde vakt.

Skikkelsen var mørkt kledd, i et stoff som dekket hele kroppen. Hun så heller ikke detaljer, slik som kroppsdeler.

Et lys skinte på den ene siden av fartøyet hvor det var en dør. I døren kunne hun skimte skikkelse nummer to. Da denne hadde sterk bakgrunnsbelysning gjennom døren, kunne hun bare se konturene av skikkelsen.

Hun var selv ikke inne i farkosten, men hadde følelsen av at både "Erik" og "Ola" befant seg der inne. Selv om hun nettopp hadde sett dem i bilen.

Her ble regresjonen avsluttet.

Kilde:
Rapport 626.3*14"84.10/11.13/14" (Mandal) UFO-Rogaland 1987.

Som jeg var inne på innledningsvis i dette bladet, det er ikke lett å undersøke slike saker som ligger utenfor det vi kan ta og føle på. Og advarselen inne i denne rapporten er også alvorlig ment. Når en åpner menneskesinnet er det alltid uvisst hva som kommer ut, og om det eventuelt lar seg stenge inne igjen. Spesielt gjelder det tilfeller med traumatiske opplevelser med skrekkvisjoner som dette ofte er. Det er også stor sjanse for at vedkommende terapeut "leser og tyder" sin egen underbevissthet. Heldigvis virker det som om det har gått bra for våre venner, og i tillegg har "Ola" gjennomgått en senere regresjon i USA. Om denne vet vi intet, men kanskje vi kan bringe fortsettelsen på denne saken ved en senere anledning.

28. oktober 1985. Hengsle/Hønefoss.
Hvem løp rundt beina på barn i Hønefoss? Vi skal her gjengi en sak med barn i hovedrollen. Den refereres slik noen av barna gjenopplevde historien et par uker etter hendelsen.

På Hønefoss var det den 28. oktober ikke bare måneformørkelsen som preget kveldshimmelen - skal en tro den fantastiske historien til et dusin gutter og jenter mellom syv og tolv år.

Ungene som opplevde hele eller deler av det som angivelig skjedde denne kvelden var: Håvard(9), Rasmus(10), Rune(8), May(11), Helene(10), Freddy(7), Lars(10), Pål(9) med flere.

"Som en garasje"
Det hele startet klokken 17.45 denne mandagskvelden. Det var halvskyet vær og temperatur omkring frysepunktet. Ungene var ute blant annet for å titte på måneformørkelsen, da de så et lys nærme seg fra nordøst. Lyset stoppet og kom nærmere bakken. Det hele så nå ut som en tallerken med gråaktig farge og på størrelse "som en garasje". "Romskipet", som ungene kalte det, hadde sterkt lys under og flere svakere lys på siden. En av ungene, Håvard, lyste på gjenstanden med en kraftig lommelykt. Avstanden kunne være 200 meter og 45 grader skrått opp fra ungene.

En kraftig lyskjegle, mye kraftigere enn billys ble sendt tilbake mot ungene. Gjenstanden begynte så å stige nesten vertikalt, først sakte, så fortere til den ble borte.

Vesnene
I det samme gjenstanden forsvant, dukket det opp noen ca. 50 cm. høye vesener på veien og like utenfor. Det var veldig mange av dem, de krydde over alt - flere titalls, kanskje hundre. De forsøkte å gjemme seg bort for ungene, og kunne løpe mye fortere enn dem.

Vesnene hadde forskjellig farve, noen var hvite, andre svarte eller brune. De hadde firkantete "esker" (hjelmer) på hodet i samme farve som kroppen forøvrig. Øynene lyste hvitt, noe som skremte ungene. En overgang mellom ermet og hånd kunne sees, noe som tyder på at de bar en slags klær.

Andre unger tror ikke de hadde klær. Hånden hadde fingre. De beveget seg stivt og kantete i en noe framoverlutet stilling.

Vesenene ble observert helt til klokken 21. Ungene og vesenene "lurte" på hverandre hele tiden i et ganske stort område omkring Hengsleveien. På en lekeplass tente ungene lys, men da trakk vesnene seg inn i mørkere områder. De likte ikke lys. En gutt forsøkte å ta bilder med blitz, men vesnene stakk seg vekk i tide. De mumlet uforståelig av og til.

De voksne ville ikke se
Flere av ungene var blitt livredde og sprang hjem og fortalte hva de så. Dette har noen av foreldrene bekreftet, men ingen av dem eller andre voksne ville bli med ut for å se.

Joggeren
En jogger i femtiårene passerte nedover Hengsleveien ved 18-tiden. Han hadde visstnok sett noe, men trodde det var en katt. Det har foreløpig ikke lykkes å spore opp joggeren.

Fotspor
Spor ble observert i hagen til familien Andersen

Alt kan hende under måneformørkelse

Slik løp fremmede vesener på Hengsle

Mangt kan skje når det er måneformørkelse. Som mandag kveld, på Hengsle. Helene Meier (11) og May Skogstad(10) var ute og lekte, da det skjedde noe merkelig. Klokka var kvart på seks og de hadde akkurat oppdaget måneformørkelsen, da det plutselig kom et lys. Noe som svevde over dem på himmelen. Og like etter løp det noen rare vesener rundt dem, rett foran beina deres.

Til side 5

Slik løp de fremmede vesenene vi så på Hengsle under måneformørkelsen mandag kveld, sier Helene Meier(t.v.) og May Skogstad, 11 og 10 år gamle.

Ringerike Blad, Onsdag 30. oktober 1985

i Hengsleveien 17. Det er noe ulike angivelser av formen på sporene, med lengde fra syv til 11 cm. Hunden til Andersen ble helt vill da den luktet på sporene og ville under gjerdet og bort. Hunden ødela sporene delvis, og hagen ble beklageligvis raket like etterpå slik at avtrykkene ikke lot seg registrere skikkelig. (Det ble dessverre ikke tatt jordprøver for analyse. O-GRs anm.)

Objektet kom igjen

"Romskipet" som ungene kalte det, eller romskip*ene* (to-tre stykker), ble observert et par-tre ganger til etter første forsvinning. Også disse gangene kom de(t) fra nordøst og forsvant mot sørvest. Tiden de(t) var synlig hver gang kunne dreie seg om et halvt minutt, og tiden i mellom kunne være 10-15 minutter. På spørsmål om høyde, varierte svarene fra 100 meter til "like under skyene". (Det spredte skydekket i Oslo denne kvelden lå høyt, det vil si over 1000 meter).

Noen benyttet begrepet "lyset" om det som ble observert de siste gangene, men ungene var ikke i tvil om at det var samme gjenstand. Håvard hevder at når "romskipet" var synlig var vesnene borte.

Neppe nede på bakken

Noen "landing" ble ikke observert. I søndre enden av Hengsleveien, ved Hengslebanen, oppdaget guttene et område med en diameter på to til tre meter med nedpresset gress, men de visste ikke om det hadde vært der i lengre tid. De virket nøkterne og ville aldeles ikke spekulere i å koble dette "merket" til de andre observasjonene. (Det nedpressende området virket heller ikke spesielt merkverdig).

Senere observasjoner

De har vist seg i ettertid at flere observasjoner er gjort i området i drøye fjorten dager etter den første hendelsen.

Siste gang sett av blant andre Håvard og Freddy torsdag 14. november, 1985.

Virkninger på ungene

Flere av ungene følte seg kvalme senere på kvelden den 28., og det ble trukket en mulig årsak til den kraftige belysningen de var utsatt for ved en anledning.

Ungene i området er levende opptatt av det som angivelig har skjedd. De diskuterer, tegner vesener, spor etc. Noen virker alvorstynget, mens andre kniser til det samme og synes det hele er tøft.

De voksne mener også i ettertid at noe må ha skjedd og forteller at barna har fått seg en skikkelig støkk. Dette motsies imidlertid av de tøffeste guttene som sier de "ikke var redde i det hele tatt".

Kommentarer av intervjuer i saken

Denne beretningen baserer seg på ungenes egne forklaringer, og det er forsøkt ikke å farve framstillingen underveis. De fleste vil betvile en så fatastisk historie, men hentydninger om at det hele er bløff, blir møtt med tilsynelatende ekte

andre hele tiden i et ganske stort område omkring Hengsleveien. På en lekeplass tente ungene lys, men da trakk vesenene seg inn i mørkere områder. De likte ikke lys. En gutt forsøkte å ta bilder med blitz, men vesenene stakk seg vekk i tide. Vesenene mumlet uforståelig av og til.

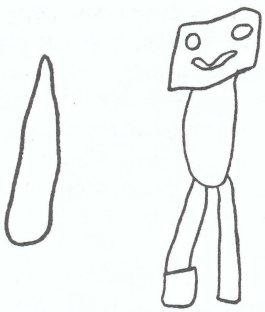

Romskip og vesen tegnet av Rune Maier, 8 år.

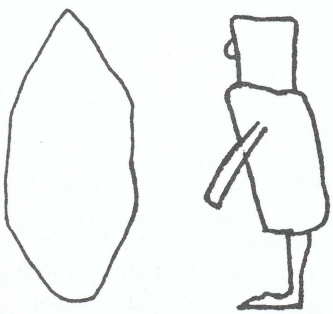

Romskip og vesen tegnet av Håvard Andersen, 9 år.

De voksne ville ikke se

Flere av ungene var blitt livredde og sprang hjem og fortalte hva de så. Dette har noen av foreldrene bekreftet, men ingen av de eller andre voksne ville bli med ut for å se.

Joggeren

En jogger i 50-års alderen passerte nedover Hengsleveien ved 18-tiden. Han hadde visstnok sett noe, men trodde det var en katt. Det har ikke lykkes å oppspore joggeren foreløpig.

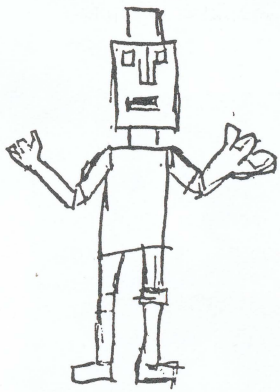

Vesen tegnet av Rasmus Blink, 10 år.

Fotspor

Spor ble observert i hagen til familien Andersen i Hengsleveien 17. Det er noe ulike angivelser av formen på sporene, med lengde fra 7 til 11 cm. Hunden til Andersen var helt vill når den luktet på sporene og ville under gjerdet og bort. Hunden ødela sporene delvis, og hagen ble beklageligvis raket like etterpå slik at avtrykkene ikke lot seg registrere skikkelig.

Romskipet kom igjen

Romskipet, noen unger sier romskipene (2-3 stykker), ble observert et par-tre ganger til etter første forsvinning. Også disse gangene kom de(t) fra nord-øst og forsvant mot sør-vest. Tiden de(t) var synlig hver gang kunne dreie seg om et halvt minutt, og tiden

fornærmede blikk. Forklaringene til ungene spriker litt, men ikke mer enn forklaringer generelt vedrørende helt konkrete hendelser.

Ungene har imidlertid hatt tid til å snakke sammen før intervjuene og tegningene ble laget, og en oppfatning av hendelsen kan ha fått tid til å feste seg - gjerne ubevisst. Hvilken tillit man generelt skal ha til unger i denne alderen kan selvsagt diskuteres, men kan barns kollektive fantasi virkelig spille oss et slikt puss?

Kilde:
Rapport, UFO-NORGE, 12. november 1985.
UFO 1/1986.

Kunne det vært annerledes?
Det er selvfølgelig ergelig at marginene synes å gå i etterforskningens disfavør i de fleste saker, så også her.

At foreldrene ikke ville bli med ut og se, og at det har vært umulig å lokalisere "joggeren". Videre at fotograferingen ikke førte fram og til slutt de ødelagte sporene i hagen.

Men sånn er det nå engang. I tillegg vil jeg få si at en ikke skal kimse av barns evne til å observere. De viser seg ofte flinke til å huske detaljer som voksne overser. På den annen side er det også en fare for at barn kan påvirke hverandre fantasimessig til å se ting som ikke er der. Barn er tross alt veldig mottagelige for all påvirkning, åpne som de er. Derfor er det meget viktig at de får den rette behandligen og blir stilt de rette spørsmålene i slike saker slik at de holder seg til det de har opplevd.

Ellers er det jo en sak som er vanskelig å ta helt alvorlig. Vi kjenner hvert fall ikke til historier om vesener med firkantete hoder og lysende øyne. Som flyr og leker gjemsel med barna og blir sett i området flere kvelder, uten at et eneste voksent menneske ser eller hører noe?

Juli 1991. Granollers, Spania.
Vi har med en sak som ikke har skjedd i Norge i det hele tatt. Men det er nordmenn i hovedrollen, så vi synes den forsvarer en plass her i bladet. En av de fire som opplevde hendelsen forteller her med egne ord hva som hendte:

"Tidlig om kvelden så jeg flere blinkende lys som fløy i alle slags mulige vinkler noe jeg raskt konstaterte at et fly aldri ville klare. Siden jeg var passasjer i bil, kjørte vi fra hele hendelsen.

Om natten på vei tilbake til utgangspunktet, ca. ved samme sted fikk min søster øye på en kjempestor farkost, den hang så å si nesten over oss. Vi registrerte ikke noe blinkende lys, heller ikke noe farveforandring på det intense gule lyset som lyste ut av åtte vinduer, som jeg kunne se fra min synsvinkel. Bilen vi satt i hadde en fart på 30-40 km. i timen. Vi hadde med oss kamera og jeg husker at jeg nevnte at vi burde prøve å få tatt et par bilder så jeg ba min far senke farten. Jeg kan ikke huske om jeg tok noe bilde eller ikke, faktum var at da vi kom hjem lå kameraet i bunnen av bagen, uten at jeg kan huske å ha lagt det der.

Jeg prøvde med telepati, for å få bekreftet noe jeg egentlig ikke tror på, nemlig flygende tallerkener med intelligens ombord. Mens jeg holdt på med dette fikk jeg se en kortvokst figur som tittet ut av vinduet, og ned på oss, virket det som. Da jeg har lest endel om telepati så prøvde jeg på dette i praksis og spurte om å få komme opp i romskipet. Jeg ble skremt av resultatet jeg mener selv jeg oppnådde da de svarte at det fikk jeg. De var ikke fiendtlig innstilt, men de kunne ikke garantere at jeg fikk komme tilbake, hverken i bilen eller på jordkloden ellers.Hvis jeg var villig til å ta denne risikoen var det ikke noe problem, men jeg måtte bestemme meg raskt. Det var da, mens jeg nølte, jeg så den kortvokste figuren trekke seg lenger innover i romskipet, jeg så at den ble mer og mer utydelig. En sort firkant, en dør?, ble synlig. Den lukket seg igjen og da så jeg en annen figur som var ca. to og en halv gang så høy som den lille. De nærmet seg begge vinduet og igjen fikk jeg følelsen at de tittet ut og ned på bilen. Den høye figuren som hadde svevd eller rullet mot vinduet, i motsetning til den lille som gikk mer som oss mennesker, strakte plutselig ut en megalang arm og pekte ut av vinduet og deretter ned på noe som lå ved vinduskarmen og den bøyde hodet og tittet ned.

Vi fortsatte å kjøre i bilen og fjernet oss sakte

men sikkert bort fra den enorme gjenstanden. I bilen var vi fire stykker, det var kun tre som fikk sett den, den fjerde personen kjørte jo bilen.

Jeg har blitt fortalt at det også var andre som hadde sett fenomenet. Blant annet to ungdommer som hadde campet og som hadde fått mopedene sine "smeltet". Dette sto omtalt i en spansk avis. Jeg har ikke kunnet lese dette selv og få dette bekreftet.

Denne hendelsen skjedde i slutten av sommerferien vår. Vi reiser til samme sted hvert år og har konstatert i ettertid at det ikke finnes noe på den plassen som for eksempel stadionlys eller observatorium. Det finnes ikke noe annet enn fjell og trær. Ca. et halvt år senere mens jeg bodde i Oslo og min søster i Greåker, opplevde vi noe merkelig. Hendelsen i Spania var tabu hjemme hos oss, ingen skulle prate om det vi hadde sett. Altså hadde ingen av oss tenkt eller hørt/lest noe mer om dette temaet. Vi hadde heller ikke pratet med hverandre på over to uker. Jeg og min lillesøster som dengang var 15 år, "drømte" akkurat det samme. Vi fortalte hverandre deler av drømmen som den andre da kunne supplere da vi hadde drømt det samme på nøyaktig samme tid.

Drømmen: Jeg ligger på et bord og ser tre-fire fjes som titter ned på meg. Jeg ligger naken og en av dem tar frem noe som ligner på et tynt rør. Da blir jeg redd og ber dem om ikke å voldta meg. De holder meg nede og beroliger meg med at dette ikke kommer til å gjøre vondt. Dermed stikker de røret ned på høyre side i nærheten av eggstokken. Da jeg våknet hadde jeg akkurat den samme følelsen som da jeg hadde telepatisk kontakt med dem. Denne følelsen har jeg hatt to ganger i livet mitt og den er så spesiell at jeg husker den godt. Det er som en intens frykt for noe ukjent, du er liksom overlatt i andres hender samtidig som du kjenner en fred over deg".

Kilde:
Rapportskjema UFO-NORGE, 6. september 1994.

Denne hendelsen er fremdeles under utredelse, da den er meget fersk for oss. Vår mann Stein Carlsen har kontakten med søstrene og forteller oss at han har fått et meget overbevisende inntrykk av dem begge. Videre forteller han at den eldste har oppsøkt lege i forbindelse med en blodsyste som oppsto på samme sted i eggstokken som røret hadde berørt. Legen sier også at hun hadde født barn eller hatt en sen abort, noe hun benektet på det sterkeste var tilfelle. Hun hadde ikke engang hatt seksuell omgang. En kontrollsjekk hos en annen lege viste samme sak. Dette er ting blant andre som vi forsøker å få bekreftet. Videre har den eldste søsteren interesse av å gjenomføre hypnose da hun har en følelse av at det har skjedd noe mer som hun ikke kan huske. Dette er under kontroll og vi venter på ytterligere rapport. Videre skal saken oversettes til engelsk og oversendes spanske organisasjoner slik at det kan kontrolleres opp mot innrapporterte saker der, evt. finne igjen avisklippet med de spanske ungdommene.

Vi vil følge opp denne i et senere nummer av *UFO*.

9. mars 1992. Hamar.
Hva møtte venninnene ved Mjøsa?
Denne saken har vel kanskje de fleste både hørt og lest om i alle landets aviser og ukeblader av forskjellig kulør. Jeg tenker på Gry Jannicke Jarlum og hennes venninne som hadde en traumatisk opplevelse langs Mjøsas bredd 9. mars 1992.

Jeg skal forsøke å gi min oppfatning av hendelsen da jeg har hatt endel med den å gjøre. Først saken:

Lavfrekvent lyd
Venninnene var på vei hjem ca. klokken 22.00, da de hørte en lyd - en lavfrekvent lyd som ikke bare kunne høres, men også føles. Den blir beskrevet som en mellomting av tog og en bil på tomgang, dyp og vibrererende.

Plutselig så de et voldsomt, kraftig hvitt lys, og konturene av en gjenstand inne i lyset. Lyset blendet og sved i øynene, likevel klarte de ikke å la være å se på dette underlige som sto to-tre meter over bakken, ca. 10-15 meter foran dem på veien.

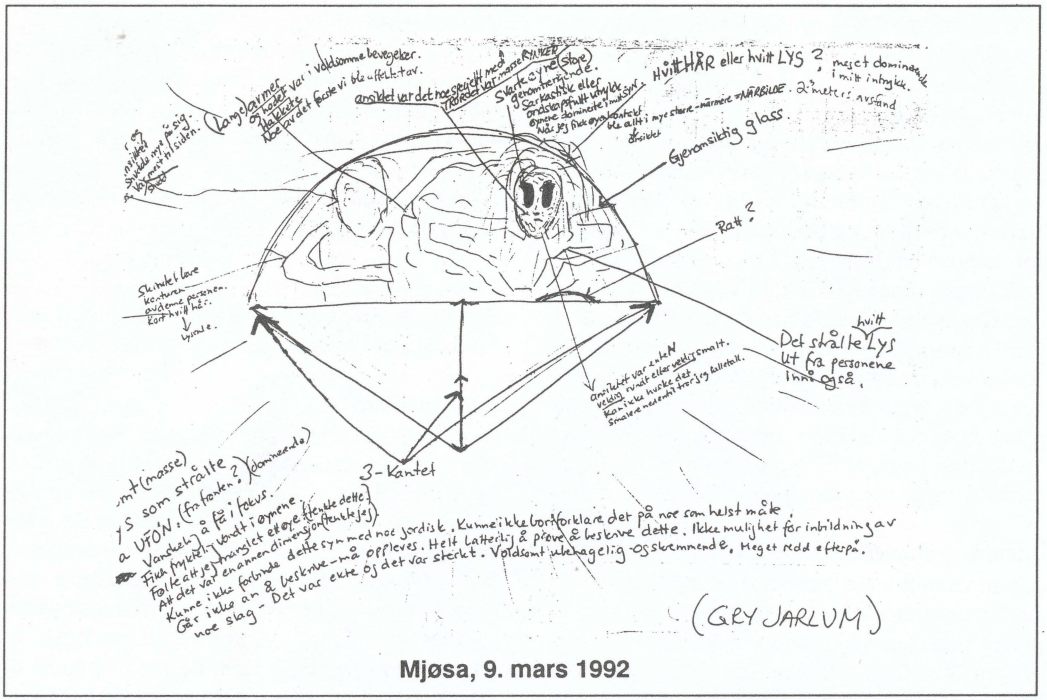

Mjøsa, 9. mars 1992

Som en bred kroneis

Objektet var trekantet nederst og hadde en kuppel av gjennomsiktig glass (eller et annet stoff), og tross alt lyset kunne de se tre lys på utsiden av hver spiss (se tegning). Plutselig døde lyset bort, som ved en lysdemper. Kvinnene trodde objektet var borte, men med ett var det der igjen. Nå så de tydelig at det satt to personer inni, som rørte seg "hakkete". Venninnene gikk mot objektet, på tross av at de var livredde og følte sterk uhygge. Personen til høyre hadde noe rattlignende foran seg, og det så ut som han hadde langt lyst hår. Jannicke påpeker at det kan ha vært lys som strålte, og ikke hår.

Hun fikk også en uhyggelig øyekontakt med denne personen som nå ikke var mer enn to meter unna.

Ondskapsfullt blikk

Han hadde store sorte øyne, som muligens var skrådd øverst. Inne i disse sorte øynene så hun tydelig sorte pupiller. Blikket var kaldt, gjennomtrengende og ondskapsfullt.

Gjenstanden forsvant ganske plutselig, den ble bare borte uten at de kunne beskrive om den forflyttet seg eller ikke.

Senere på natten, hjemme hos Jannicke, hørtes den samme lyden utenfor soveromsvinduet. Lyden steg, slik at kvinnene trodde farkosten skulle fare tvers gjennom rommet, og de dukket ned. Det virket som om det farte rett over hustaket. De ringte ned på Hamar jernbanestasjon for å høre om det kunne være tog i nærheten, hvilket det ikke var, men nå var det hvertfall bekreftet. Klokka var halv fire.

Innvendig jordskjelv

Etter dette falt de to kvinnene møysommelig i søvn. Ved femtiden, ca. halvannen time senere, ble Jannicke vekket av et jordskjelv. Det viste seg imidlertid at alt i rommet var stille og rolig - "jordskjelvet" var inne i kroppen! I kamp med panikken vekket hun venninnen som hadde overnattet, hun bekreftet symptomene. De hadde begge et mellomgolv som roterte og ristet. Det ble dårlig med søvn etter dette på Jannicke,

venninnen var døsig og sov meget til tross for hendelsene.

Senreaksjoner

Etter dette hendelsefylte døgnet ble de begge plaget av fysiske og psykiske reaksjoner. Jannicke var fullstendig tappet for energi i en hel måned, samtidig som hun hadde sterke drømmer om hendelsen. Hun gikk til lege, som ikke fant noen årsak til slappheten. I tillegg til dette følte hun seg overvåket og ble mørkeredd om dagen.

Hun var plaget av manglende fokuseringsevne med smerter i høyre øye og en form for øresus i lengre tid. Venninnen hadde vært merkelig tett i begge ørene i samme tidsrom. En uke etter hendelsen begynte de begge, uten forvarsel, på hvert sitt sted i Hamar, å blø neseblod.

Stemte godt overens

De to venninnenes beskrivelser av opplevelsen stemmer godt overens, med unntak av at venninnen ikke kunne beskrive noen detaljer ang. personene inne i fartøyet, hun så bare armenes bevegelser og konturene. Og hun mente at det var mer et rundt fartøy, istedet for trekantet nederst som Jannicke beskrev. Det var tydelig at Jannicke hadde hatt den sterkeste opplevelsen av de to. Men det at venninnen bekreftet historien styrker også hendelsen på veien den 9. mars 1992. Hun oppfattes av undertegnede som en meget troverdig og jordnær person. Hun har også ytret ønske om ikke å trekkes inn i offentligheten.

Om hun på en måte "ble med" i Jannickes opplevelse skal være usagt, men tanken har slått meg siden hun ikke opplevde alt like sterkt. Kanskje lå hendelsen i grenseland, kanskje hun ikke ville sett eller opplevd noe som helst hvis hun ikke hadde stått ved siden av Jannicke den kvelden?

En meget sterk opplevelse

Så langt i historien som startet den 9. mars, har UFO-NORGE fulgt med på lasset. Og jeg har heller ingen problemer med å skjønne at de begge har hatt en meget sterk opplevelse. Jeg tror med sikkerhet at ingen av dem lyver.

Den videre utvikling

Den videre utvikling i denne saken har så tatt en meget kontroversiell retning. Jannicke har virkelig tatt med seg saken ut i media. Hun har hatt nær omgang med "romskipsdronningen" Rauni-Leena Luukanen, som har arrangert diverse hypnoser og på denne måten sterkt påvirket henne i visse retninger.

Kilde:

Rapportskjema UFO-NORGE, 30.april, 1.mai 1992, og flere brev/besøk.

Automatskrift

Hun utviklet såkalt automatskrift forholdsvis snart etter hendelsen på veien. En titt på noe av dette materialet viste en ganske avansert språkføring og gramatikk. Jeg har vanskelig for å forestille meg at en nordmann delvis oppvokst i Sverige, kan være i stand til å produsere noe slikt. Rapport og brev vi har mottatt fra Jannicke i andre sammenheng viser med all tydelighet at hun skriver "svorskt". *Men*, derfra til å tolke at automatskriften kommer fra vesener i verdensrommet, kan vi ikke godta helt uten videre.

For all del, det kan være at alt det Jannicke sier er tilfelle, men vi har hørt om automatskrift før, og det kan være like sannsynlig at hun har åpnet en dør til sin egen underbevissthet. At hun har alt dette inne i seg fra før, og at hun nå med god påvirkningshjelp har kjørt seg fast i et spor der alt kanaliseres som iscenesatt av romvesener. Kan hun ha møtt seg selv der ute på veien, og nå øser av en intern kilde, som ville greid seg bedre uten all påvirkning og virak? Ville boken da blitt annerledes?

Feil kanal?

Jeg er fullt klar over at Jannicke selv er hundreogti prosent overbevist om at det som skjer henne, er gjennom romvesener som opererer og preparerer henne til en dyst som skal komme. Fordi hun er av de få som er sterke nok til å klare dette. Og jeg skal ikke forsøke å overbevise henne om noe annet, det er likevel ikke mulig. Men for oss andre: Er hennes overbevisning riktig? Hvis vi ser litt på den sosiopsykologiske teorien

tidligere i bladet så var det omtalt muligheten av at enkelte av oss etter traumatiske episoder kunne få sine "antenner" mot den fysiske verden slått ut av kurs. Hvis dette er tilfelle kan det jo være en mulighet for at hun "tar inn" signaler som ikke er beregnet på henne. At hun rett og slett får inn feil kanal!? Og hvor skadelig er disse kanalene for oss?

En universell lov

Det er noe som skurrer i denne og lignende saker. Jeg vil påstå at uansett om disse signalene kommer fra vår fysiske verden, fra tidsrommet, eller fra en annen dimensjon, *så er det ikke lov å trenge seg inn på en annens person.* Ingen har rett til å voldta hverken kropp eller sjel hos andre. Det er et personvern alle har rett på. Så hva er det som skjer?

Dette virker mer som eksperimentelle forsøk a lå de vi utfører på dyr. Og hvis det er tilfelle så er det virkelig fare på ferde.

Er det en slags Gud som er ute med genetiske manipulasjoner? Fungerer vi ikke godt nok lenger? Skal vi i likhet med kjente episoder i Bibelen utryddes fordi moralen ikke er høy nok, og så skal noen få utvalgte greie overgangen?

Ikke mye gudommelighet i disse "småtassene" heller forresten, der de sprer sanseløs skrekk, ifølge Budd Hopkins' rapporter.

Andre?

Hvis det er flere som føler at de er i lignende situasjoner vil jeg på det sterkeste anbefale å stå imot slik påvirkning og inntrengning. Det er stort sett vår egen frykt som gir en eventuell lammelse av muskelaturen, slik at vi føler oss paralyserte i en gitt situasjon.

Få antennen på plass igjen, vi står i utgangspunktet ikke tilbake for noen skapning, og behøver ikke denne type "bearbeiding".

Oktober/november 1992. Reinsnos ved Odda.

Fremmede vesener sett ved Reinsnos

I løpet av høsten 1992 (sannsynligvis like før 5.november) ble det observert et merkelig objekt som landet ved en hytte ved Reinsnos.

Dette stedet ligger to mil sørøst for Odda, like i utkanten av Hardangervidda, 700-800 meter over havet.

Observatøren, Torbjørn Reinsnos (TR) så objektet lande 100 meter fra hytta si. Det ble anslått til å være 6 - 8 meter langt, trapesformet med avrundede kanter. Etter en kort stund så han to små menneskelignende skapninger (anslått høyde 1,2 og 1,4 m.) komme ut av objektet. De så ut til å være kledt i sølvfargede klær og hadde en form for hjelm på hodet. Det virket også som om de bar på "noe svart", en slags redskap uten at det var mulig å se hva dette egentlig var. TR hadde god tid til å observere både fartøy og humanoider, blant annet gjennom kikkert. Han ble imidlertid snart svært redd og sendte avgårde noen varselskudd med hagla i retning av vesenene. Disse returnerte og forsvant inn i objektet, som lettet og fløy vekk.

Parkerte over hytta

Det fløy noen kilometer bort til Reinsnosvatnet, og kom siden tilbake og stilte seg over hytta. Etter en kort stund fløy det tilbake til Reinsnosvatnet, deretter over Middalstoppen for til slutt å forsvinne.

TR kunne ikke huske hvordan værforholdene var på observasjonstidspunktet. Han var imidlertid sikker på at det foregikk om ettermiddagen (i skumringen), men før det var blitt helt mørkt. Det var ingen andre vitner til denne observasjonen. Det var heller ikke kommet snø i området på dette tidspunktet.

Landingsmerker

Dagen etter ble landingsstedet undersøkt av TR. Han fikk også to personer i området, Kåre og Nils Agnar Lundal (far og sønn) til å være med. De fant da fire avtrykk, 70 - 100 cm. i diameter, avsatt i trapesform, som tydelig skilte seg ut fra bakken omkring. Det virket som om bakken i avtrykket var "frostskadet"; farven var hvit og denne tilstanden viste seg å være permanent.

Kilde:

Haugesund Avis, 28. desember 1993.

Sporene var tydelig synlige også gjennom sommersesongen 1993. Det ble antatt at de også ville

være tilstede etter vårløsningen i år, og det var meningen at UFO-NORGE skulle på befaring til dette stedet, for å ta prøver og få et mer fyldig intervju med TR. Han bekreftet artikkelen og innholdet på telefonen og ba oss komme tilbake til saken når snøen hadde gått.

Nektet informasjon

Siden den tid har dessverre TR forandret mening om saken og nekter mer snakk om dette. Det er nå klart at vi hverken får spor eller intervju. Synd, for her var muligheten tilstede for å få utvidet registeret over saker som det har vært mulig å analysere spor fra.

Si ifra!

Dette var en del nærkontakter av 3. grad i Norge opp gjennom årene. Sannsynligvis er det mange flere, og vi bebreider ikke dem som av frykt for latterliggjørelse ikke tør stå fram med det de har opplevd. UFO-NORGE kan garantere full anonymitet, slik at det ikke er noen fare for å bli hengt ut for offentligheten fordi en har opplevd noe som skjer et mindretall av folket. Vi ser det som viktig å få tak i de sakene som finnes, da det vil bidra til en mulig raskere oppklaring av fenomenet.

Vanskelig

UFO-NORGE er i en ekstremt vanskelig situasjon med hensyn til stillingstagen til de forskjellige rapporter.

Vi har tidligere nevnt en del teorier som kan være mulige løsninger på de forskjellige nærkontaktene. Det er viktig ikke å binde seg opp i én spesiell teori som kan forklare alt. Det er med andre ord like galt å forklare alle UFO-observasjoner som besøk fra andre planeter som det er å forklare dem som værballonger.

Vekk med skylappene

Det er kun ved å ta vekk disse skylappene at vi kan oppnå resultater. Hvis vi stiller oss åpne for hva UFO-fenomenet måtte by på av svar, så blir vi i hvertfall ikke skuffet den dagen løsningen(e) ligger på bordet.

Vi forsøker etter beste evne og ressurser å hjelpe til med at dette svaret ikke skal være for langt inn i framtiden.

I mellomtiden er vi takknemlig for de rapportene som kommer til vår Rapportsentral. Ta kontakt med oss dersom du eller noen du kjenner har hatt en opplevelse du tror vi kan være interessert i.

Støtt også opp om vårt arbeid ved å verve en abonnent! □

UFO-NORGEs RAPPORTSENTRAL
v/Odd-Gunnar Røed
Rygg , 4448 Gyland
Tlf.: 38 37 68 30
Fax.: 38 37 68 31

BILDEARKIV

Rapportsentralen holder nå på å opprette et bildearkiv, hvor leserne kan få anledning til å kjøpe forskjellige typer bilder. Disse har selvsagt alle tilknytning til UFO-fenomenet, med varierende innhold og opprinnelse, både norske og utenlandske.

Det er snakk om både vanlige positiver (prints) samt dias, i svart/hvitt eller farger.

Nærmere informasjon kan fås ved å henvende seg til Rapportsentralen. Adresse og telefonnummer, se over denne tekstboksen.

UTKLIPP

Vi oppfordrer våre abonnenter til å følge med i sine respektive lokalaviser og sende inn utklipp vedrørende UFO til Rapportsentralen på Gyland. For tiden har vi ingen fast avtale med utklippsbyråer (f.eks. Argus) da dette ville falle altfor dyrt. Derfor ville det utmerket hvis våre lesere kunne være med å holde oss ajour når det gjelder dette.

RAPPORTSENTRALEN
Høsten 1994

Til høyre: UFO-NORGEs rapportarkiv plassert i brannsikkert skap.

Under: Det nye kontoret til Rapportsentralen har begynt å fungere. Dette er mye takket være lesernes giverglede.

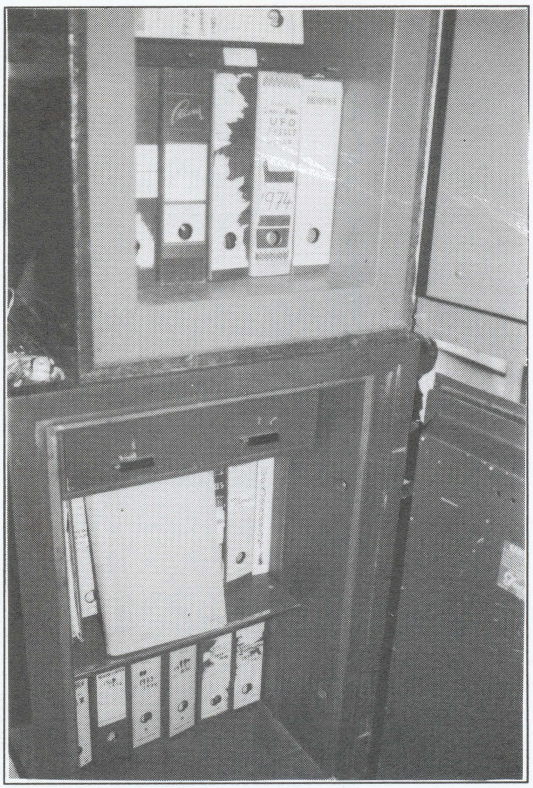

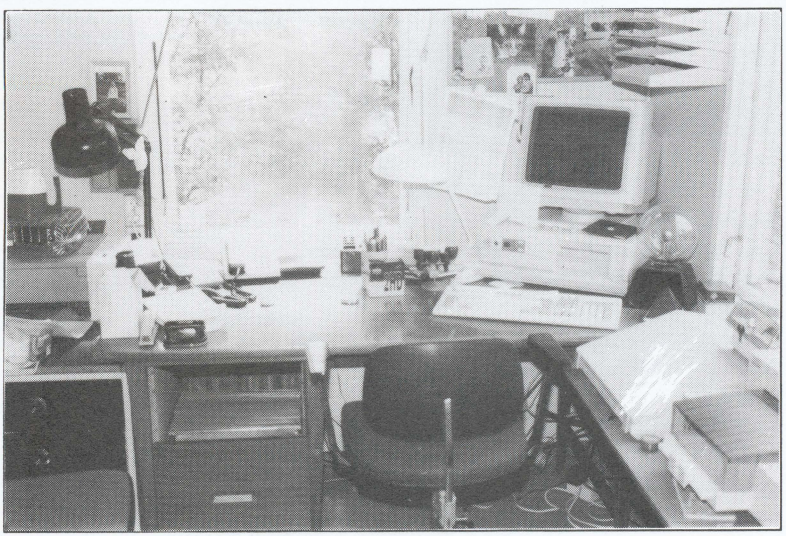

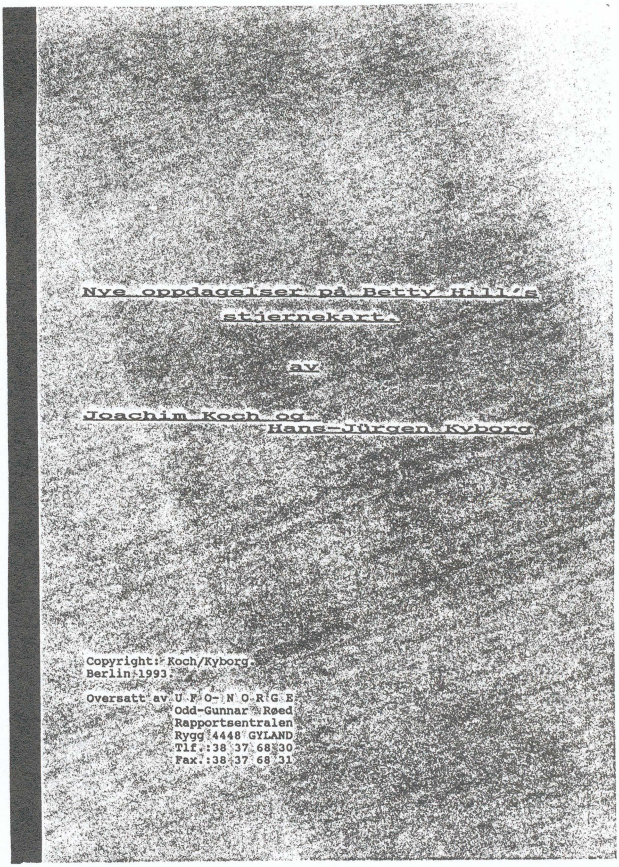

BETTY HILLS STJERNEKART

Endelig er det klart; - heftet med de nye beregningene av Betty Hills stjernekart er nå å få kjøpt fra Rapportsentralen.

Er det mulig at stjernekartet virkelig viser terrenget utenfor vår egen stuedør, det vil si vårt solsystem og dets nærmeste omgivelser? Les om de spennende påstandene til forfatterne Joachim Koch og Hans-Jürgen Kyborg.

Heftet består av 19 sider med tekst og hele 22 sider med skisser laget ut fra Betty Hills originaltegninger. Dataprogrammet "Dance of the planets" ble benyttet for å underbygge påstandene i heftet.

Dette er spennende lesning med oppsiktsvekkende resultater.

Pris: Kr. 30,- + porto kr. 12,-

Bestill fra:

Rapportsentralen, Rygg, 4448 Gyland
Tlf.: 38 37 68 30
Fax.: 38 37 68 31
Postgiro: 0826 0505050

OVERSIKT OVER ELDRE TIDSSKRIFTER

Oversikt pr. 10. oktober 1994.

	Kryss av:
1984: 2 av 4 numre kr. 50,- A4 format	☐
1985: 1 av 4 numre kr. 20,-	☐
1986: 2 av 4 numre kr. 40,-	☐
1988: 2 av 4 numre kr. 40,-	☐
1989: Hel årgang kr. 70,-	☐
1990: 1 av 2 numre kr. 30,-	☐
1992: 1 av 3 numre kr. 35,-	☐
1993: 2 av 3 numre kr. 70,-	☐

Tillegg for porto inntil 0,5 kg kr. 20,-; 1 kg kr. 29,- (pakkepost). Oppkrav fordyrer! Benytt postgirokonto 0809 3070810. Bladene vil bli sendt deg så snart betalingen foreligger!
Adresse: UFO-NORGE, postboks 1155, 5001 Bergen. Tlf.: 55 28 01 26
NB! Postpakke over 1 kg kr. 34,- (gjelder for samtlige årganger).

TING Å MERKE SEG

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidsskriftet. Manus bør være maskinskrevet med dobbel linjeavstand. Hvis artikkelen ledsages av illustrasjoner (fotos og/eller tegninger), må disse være i svart/hvitt og av god kvalitet. Det må angis i teksten hvor man vil ha disse plassert sammen med eventuell bildetekst. En god rettskrivning er også viktig. Det tas forbehold om retting/forkorting av artikkelen fra redaksjonens side. Det er også mulig å levere inn tekst og bilder på disketter for innlesning på PC. Diskettformatet kan være både 3,5 og 5,25 tommer; 720 kB/1,44 MB eller 360/1,2 MB DOS-disketter. Teksten bør være skrevet i WordPerfect, versjon 4.2 eller senere. Kontakt redaktøren for nærmere detaljer.

Redaksjonen mottar gjerne utklipp fra norske eller utenlandske aviser og tidsskrift av interesse, som mulig stoff for "UFO". Lesere som kan være villige til å oversette artikler fra andre språk, bes kontakte redaktøren.

HUSK VÅR INFORMASJONSFOLDER

Hjelp til å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe flere medlemmer ved å sende /dele ut foldere.

Skriv til vår kontaktadresse:

UFO-NORGE
Rygg
4448 Gyland

Herfra kan du rekvirere foldere slik at de straks kan bli distribuert videre ut til mulige interesserte. Husk at du får et gratisabonnement ved å verve 5 eller flere abonnenter!

STØTTEFOND FOR UFO-NORGE!

Grupper og foreninger som forsøker å arbeide aktivt for en sak har alltid behov for midler, og UFO-NORGE er intet unntak. Vi har mange oppgaver som må utsettes pga. mangel på penger. Mye må gå av egne midler, men dette begrenser seg selv. Vi vet at mange i og for seg meget interesserte medlemmer ikke har anledning til å arbeide aktivt selv. En måte som de likevel kan støtte saken på er å gi et beløp - stort eller lite - til UFO-NORGEs støttefond. Benytt vårt postgironummer 08 09 3 07 08 10, merk talongen STØTTEFONDET og send beløpet til:

UFO-NORGE
Postboks 1155
5001 Bergen

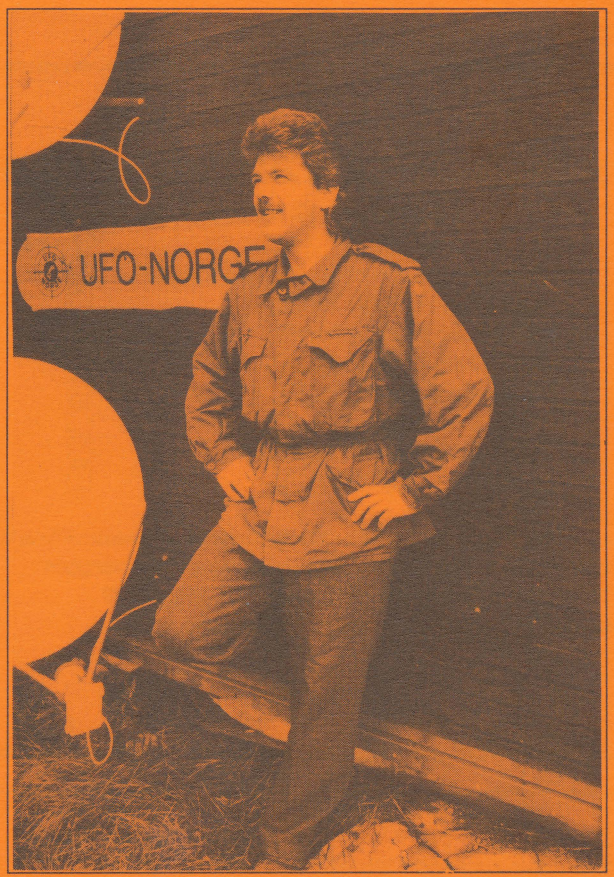

Feltjakker og vadmelsbukser

Ypperlig for jakt, fiske og fritid. Feltjakken med nok lommer leveres i tre normalstørrelser. Vadmelsbuksen som holder deg varm, selv i regnvær.

Ja, send meg _____ stk. bukser à kr. 150.- Str. 50.

Ja, send meg _____ stk. jakker à kr. 50.-

Str. 46 - 48 - 50. (Strek under)

Pluss porto og oppkravsgebyr.

Spar oppkravet, forhåndsbetal over giro 0824 0496691.

RØDAL FOND
Rygg, 4448 GYLAND
Tlf.: 38 37 68 30
Fax : 38 37 68 31

Et antrekk å lee seg i! Begrenset antall! Kjekt å ha!